

Catalunya Cristiana

40
anys

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XXXIX | NÚM. 2078
2,90 € | 21 JULIOL 2019

Seminaristes catalans durant una excursió a les Gorges de Carançà l'any 2018.

EDITORIAL I EN PRIMER PLA (P. 3 i 8-11)

Valors cristians de l'esport

La pràctica esportiva fomenta el creixement integral

Esperança, malgrat tot

Les virtuts de l'esport

L'esport amara la cultura contemporània: des de les grans competicions al lleure quotidià, des dels espectacles de masses a la manera de vestir o de pentinar-se, passant pel fet que esportistes famosos hagin esdevingut referents de molts joves i adults.

L'esport genuí és un cant a la vida i al diàleg amb el propi cos i amb el dels altres. Com afirmava el Dr. Josep Maria Cagigal, filòsof de l'esport, és una manera de viure activament la pròpia corporalitat, d'assumir i d'acceptar amb alegria el nostre propi cos, tal com és.

Segons els experts, l'esport pot promoure tres classes de valors: els que estan relacionats amb la salut, el coneixement del propi cos, la higiene i l'alimentació, els valors utilitaris (eficiència, esforç, perseverança i planificació) i els valors morals (responsabilitat, diàleg, resiliència...). L'esport és una ocasió per a l'adquisició de virtuts perquè té un notable poder formatiu: a nivell personal ajuda en el desenvolupament psicomotriu, referma l'autoestima, la identitat, el benestar; ajuda globalment a la realització personal. I alhora facilita la integració social, la comunicació i fins i tot el diàleg i la reconciliació entre països enfrontats.

Des de l'antigor s'han establert rela-

cions profundes entre el cristianisme i el món de l'esport. El cristianisme primitiu va utilitzar les metàfores esportives per a la transmissió del missatge cristià. Així, el cristià apareix com un autèntic atleta de Crist que obté, després de la justa carrera o del lleial combat, la seva recompensa.

Els professors Guillem Turró i Conrad Vilanou dedicaren un assaig a *La pedagogia esportiva de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (1931-1936)* (Claret, 2014) on es posava en relleu la importància del paper de l'Església militant en aquest àmbit, una pedagogia que, a escala institucional, no ha tingut prou continuïtat. És un altre repte de la comunitat eclesial.

El Primer Pla d'aquest número de *Catalunya Cristiana* tracta de l'esport com a vehicle de fraternitat, seguint una definició feliç del papa Francesc: «Somio amb l'esport com la pràctica de la dignitat humana, convertida en un vehicle de fraternitat.»

Contingut

03	Editorial
05	La setmana
06	Opinió
08	En primer pla
12	Opinió
13	Vida eclesial
24	Opinió
25	Rutes espirituals
28	Carta dominical
30	Bíblia
32	Litúrgia
34	Espai lectors
36	Societat
40	Cultura
46	Agenda
47	El meu estiu

El Papa posa en valor els migrants

PÀGINA 14

36
Menors no acompanyats

Vocacions a Montserrat i Poblet

PÀGINA 16

Atenció als temporers

PÀGINA 18

47
Marc Segura, voluntari de SED

La setmana en tuits

PAPA FRANCESC @PONTIFEX_ES

Preguem pels malalts que són abandonats fins a deixar-los morir. Una societat és humana si protegeix la vida, tota vida, des de l'inici fins a la fi natural, sense decidir qui és digne o no de viure. Que els metges ajudin la vida, no la prenguin!

GREG BURKE @GREGBURKEROMA

Director de Comunicació de l'IESE
Al setembre em trasllado a Barcelona, on seré director de Comunicació de l'IESE Business School per als cinc campus que té arreu del món

PEP BERGA VAYREDA @PEPBERGAVAYREDA

Alcalde d'Olot

El [capellà] Joan Soler farà el pregó de les Festes del Tura. L'hi hem proposat perquè representa els valors de ciutat compromesa, d'ajuda als altres i ambaixador d'Olot a tot arreu. I a més, sempre amb un somriure. Aquest migdia ho hem fet públic i ja té alguna idea. Segur que serà un gran pregó!

XAVIER ROCA BAS @XROCABAS

Delegat de Mitjans de Comunicació del bisbat de Girona
200 números de la revista diocesana #ElSenyal. La portada és una aquarel·la del rostre de Jesús, obra de l'artista gironí Domènec Fita

Zoom

EDUARD BRUFAU

Passar de mort a vida. Aquesta és la veritat de fons que hi ha rere el projecte artístic i solidari dels pintors ucraïnesos Oleksandr Klymenko i Sofia Atlantova. Tots dos artistes elaboren icones bizantines sobre fusta de caixes de municions. La venda d'aquestes obres ajuda a finançar un dels hospitals que tracta els ferits a la guerra de l'est d'Ucraïna. A la imatge, Klymenko amb la icona de sant Pau.

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA
Coordinador d'informatius

Bona companyia

Ràdio Estel acompanya durant l'estiu amb música i espais culturals, socials, humanistes i religiosos. Els programes diaris *A primera hora*, *El Mirador de l'actualitat* i *Diari del Papa* han anat tancant temporada aquests dies, com també molts dels setmanals, per donar pas a altres propostes. Des de la setmana vinent i fins a finals d'agost, oferim de dilluns a divendres la nostra selecció musical de la *Fórmula Estel* de 8 a 18 h. Després es poden escoltar, entre d'altres, els espais *El Gripau Blau* (18 h), *Momenti della canzone italiana* (20 h) i *Xirinacs avui* (22 h). Aquest últim és la reemissió d'una sèrie de programes dedicats a Lluís Maria Xirinacs, emès els primers mesos d'aquesta temporada i reconegut amb una menció especial dels Premis Ràdio Associació.

La programació religiosa diària no s'atura a l'estiu, amb el Rosari (7 h), les Laudes (7.30 h), les Vespres (18.45 h) i les Completes (23.30 h). També es mantenen les celebracions setmanals, els diumenges a les 11 h amb la Missa de Montserrat (incloent-hi el 15 d'agost) i a les 19 h, la de la catedral de Barcelona dins el programa *Avui és el Dia del Senyor*, en aquest cas els diumenges.

L'efemèride de la setmana

22 de juliol del 1203:
primera pedra de la catedral de Lleida, la Seu Vella.

PUNT DE VISTA

Els menors no acompanyats i les prioritats

La crisi al voltant dels menors no acompanyats i extutelats no és més que un símptoma greu d'elecció de les prioritats socials. La societat té definides unes preferències que ja no se sostenen. Amb la caiguda de l'habitatge caurà la seguretat, la sanitat i els drets humans.

Horitzó: el deteriorament. Creixeran els campaments urbans dels sense sostre als quals ja estan avesades moltes ciutats dels Estats Units. La seguretat pública es limitarà i la seguretat privada construirà urbanitzacions exclusives emmurallades (n'hi ha milers al planeta). La

Visiteu les clavegueres i veureu on esteu construint les vostres vides segures

JAUME CASTRO
Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio

Les persones que viuen soles, sobretot als grans centres urbans, no deixen d'augmentar. Segons l'índex de solitud del 2017, el 12,5% del total la població de Barcelona viu sola. Però amb l'edat augmenta la solitud no desitjada. El 25,7% dels ancians de Barcelona viuen sols; i entre els majors de 75 anys, són el 31,3%. La fredor de l'estadística no parla de la història de cadascuna de les persones, però ens permet veure la magnitud d'un problema i un sofriment creixent. Es pot morir de soledat, perquè quan minven les forces i es depèn dels altres, estar sol pot ser la pitjor de les malalties.

Però quan a la soledat s'afegeix la calor es produeix una barreja encara més crítica que malauradament

impermeabilització de les fronteres es veurà desbordada més seriosament. La qüestió climàtica comportarà nous moviments migratoris massius. Les costures dels serveis socials als estats que es mantinguin drets rebotaran progressivament.

L'extrema dreta creixerà exigint l'exclusió de l'accés als drets per a tothom, per garantir així el d'alguns. No es tracta d'una visió apocalíptica, sinó d'una projectiva de continuïtat de les tendències que ja són presents. El curt termini de les polítiques socials anul·la la viabilitat de projectes de fons: renda garantida de ciutadania, parc públic d'habitatge, governança internacional per abordar la situació de fallida de molts estats-nació.

Els que vivim cada dia atents a les pobreses severes dels que són al carrer (els menors enganxats a la

PEIO SÁNCHEZ
Rector de Santa Anna

cola, les màfies de tràfic de droga i de persones al servei del turisme) som guaites que observem un horitzó que ens ve a sobre. Els que vivim a la ciutat oculta aviseu els que viuen a la ciutat visible: visiteu les clavegueres i veureu on esteu construint les vostres vides segures.

La resposta de la ciutadania, la bondat de les persones, continua sent una llum que minimitza i atenua el conflicte social. Molts professionals de serveis socials, salut, seguretat i educació neixen de contenció de l'abisme de desigualtat.

Alguns polítics reconeixen que abordem una crisi de prioritats. Això suposa escollir-ne unes per damunt de les altres. El problema rau a convèncer de les renúncies importants i austeritats que això implica. Escollir és el problema.

LA SAL DE LA TERRA

Soledat i calor

explota en la vida de molts ancians. El papa Francesc, visitant una parròquia de la perifèria de Roma a l'inici d'aquest estiu calorós, ho ha recordat. I ha aprofitat l'avinentsa per invitar tothom a apropar-se «a molts ancians que viuen com amagats, oblidats, sense atenció».

És veritat que les institucions del nostre país poden fer molt més i oferir mesures preventives per afrontar aquestes onades de calor cada vegada més freqüents. Però les polítiques socials canvien lentament i les necessitats del dia a dia no es poden posposar. La humanitat de la nostra ciutat no es pot deixar

Fixem-nos en els ancians sols que viuen a prop nostre, començant pels veïns de casa

en mans de les institucions. És indispensable teixir xarxes de solidaritat per protegir de la calor les persones més fràgils, però sobretot, protegir-les de l'aïllament social, que és la causa principal de l'augment de la mortalitat dels ancians els mesos d'estiu, així com un factor de risc durant tot l'any.

Fixem-nos aquests dies en els ancians sols que viuen a prop nostre, començant pels veïns de casa. Tots podem fer alguna cosa si ajudem directament qui té problemes: n'hi ha prou amb fer una visita, oferir un got d'aigua o fer una telefonada. Es tracta de gestos concrets, que estan a l'abast de tothom, i que de vegades poden salvar una vida. Perquè molt sovint és més perillosa la soledat que la calor. Ens podem defensar de l'una i de l'altra amb més humanitat i solidaritat.

UN NOU LLINDAR

Acollir vol dir estimar i confiar

SEBASTIÀ
TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

L'acolliment sempre
és mutu, ens acollim els
uns als altres per
sentir-nos propers

Som conscients de la necessitat de «proposar la fe». Com fer-ho? Sempre des del testimoni silenciós, però hem de poder arribar a l'anunci explícit de Jesucrist i proposar la fe, la qual cosa demana un apropament real a les persones, un tracte ple d'humanitat, un acolliment exquisit. Però, quines persones? És un fet que en tota situació humana ens retrobam constantment amb persones conegudes, però potser hi ha algú que toca a la porta, algú que ho fa per primera vegada: una mare o un pare immigrant, un pobre o un sense-sostre, un aturat, un jove, uns infants, ens arriba la notícia d'una persona gran que està sola... Són ocasions que ens brinden la possibilitat de ser acollidors i exercir l'autèntica caritat envers els nostres germans.

Qui de nosaltres està atent a aquestes noves veus que s'escolten? Aquestes presències, ens brinden la possibilitat d'acollir com ho feia Jesús? Hi ha una aproximació obligada als de sempre, però «som l'Església entre les cases i enmig del poble», una Església que adquireix tons i cara de veïnatge, la qual cosa ha de fer que ningú no ens resulti estrany. Acollir, doncs, ja és una forma gratuïta d'estimar i de confiar, perquè suposa

fer el primer pas sense esperar que l'altre el faci.

Si ens referim a nosaltres, cristians i cristianes, l'acolliment ens pertoca i té aquesta verificació de fons: la comunitat cristiana és tota ella acollidora quan creix en actituds evangèliques. L'acolliment sempre és mutu, ens acollim els uns als altres per sentir-nos propers, per saber que guanyam en ajuda i amistat. Pensem en els joves i en els malalts, potser són la part més necessitada d'escolta, de companyia, d'afecte, d'empatia, de solidaritat; constitueixen el referent que ens fa sortir de nosaltres mateixos per acollir una de les preferències més notables de Jesús.

L'acolliment ha de tenir la dimensió que ens llença «cap enfora», som una «Església en sortida», decidits a trobar-nos amb les persones allí on es troben, on treballen i viuen. Aquesta és l'actitud missionera que l'Evangelí ens demana. Per això, acollir serà sempre una forma peculiar de «viure» en el món tal com ho feia Jesús, tractant tota mena de persones i col·laborant amb tothom, descobrint en cadascú la seva proximitat o la seva llunyania del Regne de Déu. I, des d'aquí, proposar la fe amb tota claredat.

L'esport, vehicle de fraternitat

**Valors i propietats de la
pràctica esportiva**

Un dels equips dels Estudiantes Winners de Colòmbia, fent una pregària abans d'un partit.

ENRIC M. SEBASTINI
«L'esport ha d'estar sempre conduït per professionals ben preparats i per famílies, mitjans de comunicació i empreses ben orientades»

«Somio amb l'esport com la pràctica de la dignitat humana, convertida en un vehicle de fraternitat.» Amb aquestes paraules el papa Francesc va acompanyar un dels vídeos que cada mes penja a les xarxes socials per aprofundir en un tema en concret, i que l'estiu del 2016 va centrar-se en la importància que té la pràctica esportiva. Com va explicar el Papa al vídeo, l'esport té la capacitat d'afavorir la cultura de l'encontre, a més de contribuir a la pau en el món i fomentar uns valors contraris a un individualisme que està guanyant terreny a la nostra societat. Les seves paraules, lluny de quedar-se en una «teoria», es van portar a la pràctica al mateix Vaticà a principis d'aquest any, quan es va anunciar la creació de l'Athletica Vaticana, un equip d'atletisme format per sacerdots, monges i treballadors de la Santa Seu. Uns mesos més tard, un grup de dones treballadores de la Santa Seu va decidir sumar-se a aquesta iniciativa

i va crear el primer equip de futbol femení del Vaticà, que ja ha participat en un torneig i properament jugarà diversos partits solidaris.

El papa Francesc però, no ha estat l'únic Pontífex que ha apostat per l'esport com a eina educativa i de comunió, ja que el pioner en aquest aspecte va ser Joan Pau II, un Papa que sempre va defensar la possibilitat d'«educar a través de l'esport». Aquest fet, sumat a les seves diverses passions esportives, com van ser la pràctica de l'esquí, la natació, o el futbol, van fer que en algunes ocasions se l'anomenés «l'atleta de Déu», un nom que encaixa perfectament amb la seva idea de l'esport com a mitjà per educar la persona.

Tot i que anteriorment moltes comunitats i congregacions ja havien utilitzat l'esport fins i tot com a element evangelitzador (els Escolapis van introduir el bàsquet a Espanya el 1921), l'exemple tant de Joan Pau II com de Francesc ha marcat un camí que ha consolidat la pràctica esportiva com un instrument molt útil, que serveix per transmetre valors tan positius com l'esforç, la disciplina o la solidaritat, sempre que estigui adientment conduït.

Una eina bàsica en l'aprenentatge

La possibilitat d'educar a través de l'esport pren especial importància durant la infantesa, una etapa en la qual els nens i nenes aprenen i gaudeixen jugant, tant dins com fora de l'escola. És per això que en aquest període els educadors han de potenciar-ne la seva vessant més positiva, perquè pugui ajudar-los a millorar personalment i col·lectivament. Una de les persones que ha estudiat el paper educatiu que poden tenir els esports és Enric Maria Sebastini, secretari acadèmic i professor del grau en ciències de l'esport de la FPCEE Blanquerna (Ramon Llull). Des de la seva experiència, Sebastini explica que tot i que sigui una eina potencialment educadora i amb capacitat de transformació

social, l'esport sempre necessita l'acompanyament dels professionals: «L'esport en si no és educatiu, sinó que dependrà de les persones que acompanyin aquella pràctica esportiva. Aquest fet és molt més sensible quan parlem d'infants i joves.» Això fa que sigui molt important el paper dels educadors, que han d'evitar que l'esport transmeti valors negatius: «La trampa, el dopatge, l'engany o la humiliació també formen part de la pràctica esportiva com, malauradament, hem pogut veure en algunes ocasions. L'esport ha d'estar sempre ben conduït per professionals ben preparats i per famílies, mitjans de comunicació i empreses ben orientades.»

Per tal d'aconseguir aquest objectiu, en un entorn com les classes d'educació física, Sebastini té molt clar que el que han de fer els professors és vetllar per «generar un clima emocional favorable a les seves classes, on els nens se sentin exigits —per donar el màxim d'ells mateixos—, però segurs, còmodes i tranquils de saber que seran ben avaluats i ajudats pel seu professor». Quan s'aconsegueix crear un entorn d'aquestes característiques és quan l'esport es converteix en una bona eina per a l'aprenentatge, que ajuda els nens a experimentar, equivocar-se i avançar, i a aprendre a treballar en equip per assolir fites conjuntes, com manifesta Sebastini: «L'esport t'ensenya a lluitar, a resistir, a persistir i que, si vols competir bé, i per respecte a l'altre, ho has de fer tan bé com puguis. Quan no es guanya, cal aprendre del que ha passat i ens ha d'ajudar a millorar. En això consisteix l'esport. En això consisteix la vida.»

Evangelitzar a través dels esports

Una altra de les finalitats que pot tenir l'esport és la d'evangelitzar, ja que acostuma a reunir molta gent i per tant és una pràctica idònia per transmetre els valors cristians. Precisament, amb aquest objectiu, Gustavo Aysland, exjugador professional de futbol i actual entrenador, l'any 2008 va decidir fundar amb la seva família l'escola i club de futbol Estudiantes Winners a Colòmbia. Com explica Aysland, la principal característica

d'aquesta escola és la integració de les capacitats volitives i l'espiritualitat, un fet que es veu reflectit en el lema del club, que és «Dios conmigo y yo con él, él tras mí y yo tras él»: «Cada dia, abans de començar l'entrenament, els nens sempre fan una oració i acaben cridant el nostre lema. D'altra banda, quan acaben els exercicis, també donem gràcies a Déu.»

Fruit del treball evangelitzador del club, que potencia en els nens els valors humans i espirituals, fa un any que un dels jugadors va de-

cidir entrar al Seminari: «D'aquesta vinculació que fem entre l'esport i la part espiritual, un noi, l'Andrés Pinto, va decidir anar a Itàlia i estudiar per fer-se sacerdot. Per a nosaltres això és molt gratificant, ja que fomentem els valors espirituals dins de l'esport, en aquest cas el futbol.» Com l'Andrés, hi ha molts altres nens que gràcies a aquesta escola han descobert a Déu i han decidit seguir-lo, cadascun d'una manera diferent, ja sigui com a catequistes o amb el simple fet de col·laborar amb les parròquies.

L'escola Estudiantes Winners integra les capacitats volitives i l'espiritualitat.

GUSTAVO AYSLAND

«Volem que els nens es formin com a persones íntegres, i que sàpiguen que encara que el futbol sigui molt passional no s'ha de posar per damunt de Déu ni de la família»

És que tot i que el futbol sigui un esport que premia per damunt de tot els resultats, a l'escola Estudiantes Winners es va molt més enllà, i s'anima els nens a aprendre uns valors que els puguin ser útils en un futur: «Són molt pocs els que aconseguen arribar a ser futbolistes, i per això nosaltres volem que es formin com a persones íntegres, i que sàpiguen encara que el futbol sigui molt passional no s'ha de posar per damunt de Déu ni de la família.»

La vida eclesial i l'esport

Al contrari del que es podria pensar, com ja va demostrar el papa Joan Pau II, la vida eclesial i l'esport són totalment compatibles, i fins i tot es poden arribar a complementar. Exemple d'això el trobem al Seminari major de Barcelona, on des de fa dos anys un grup de seminaristes va decidir reunir-se per practicar escalada un dia a la setmana al rocòdrom gratuït de Montjuïc. Un dels membres d'aquest grup és Mn. Agustí Vives, un jove de 34 anys que actualment és diaca i serà ordenat sacerdot el proper mes de setembre. Com explica, la idea de fer escalada la va tenir juntament amb dos companys, en un moment en què al Seminari ja no es jugava a futbol perquè eren massa pocs: «Els primers anys acostumàvem a fer partits de futbol, però els últims anys ja no es feia, i com que al Seminari teníem dues tardes a la setmana on podíem aprofitar per fer esport, cadascú va triar el que li agradava més. Alguns sortien a córrer, alguns anaven amb bici, i el nostre grupet vam decidir fer escalada.»

Per a Mn. Vives, tant l'escalada com els altres esports que practica són un moment de desconexió: «Considero que descansar no és no fer res, sinó que descansar és canviar d'activitat per després poder reprendre el treball amb més força.» És per això que un cop ja sigui sacerdot, tant ell com els seus companys d'escalada esperen poder seguir trobant un moment per practicar aquest esport: «Ja s'anirà veient. S'haurà de reduir una mica però crec que és totalment compatible, encara que serà més difícil fer quadrar els horaris amb la resta de seminaristes.»

SABER ESCOLTAR

L'original i la còpia

El papa Francesc, en el pròleg d'una catequesi sobre els Manaments de la Llei de Déu, recorre a l'escena narrada per sant Marc (Mc 10,17 ss). Un jove demana a Jesús què ha de fer per aconseguir la vida eterna. Ha complert els manaments des de la seva joventut, però Jesús li adverteix que li falta renunciar als seus béns a fi de tenir un tresor al cel i que després el segueixi com a deixeble. El noi, trist per aquestes paraules, se'n anà; l'Evangeli diu que marxà perquè tenia molts béns.

El Papa, en un primer moment, adreça unes paraules a la resposta generosa i arriscada que els joves han de tenir en el seguiment de Jesús més enllà del decàleg. Afirmar que el pas de la joventut a la maduresa es dona quan es comencen a acceptar les pròpies limitacions.

P-J YNARAJA

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Em va satisfer allò que el papa Francesc va dir als joves. Els recordava que estan cridats a ser «llum en la foscor de la nit de molts companys que encara no coneixen l'alegria de la vida nova en Jesús». Són «l'avui de Déu, l'avui de l'Església!», «l'Església els necessita per ser plenament ella mateixa». Proposar-los encàrrecs secundaris és un error.

Més d'una vegada li he dit a alguna noia que era molt guapa o simpàtica. Generalment, s'ha posat vermella i m'ha donat les gràcies. Però, jo li he advertit: «Que en siguis, no és per satisfer la teva vanitat, sinó per ser exigent amb tu mateixa. Tu, amb el teu atractiu, pots actuar d'una manera que jo no puc i aconseguir el que més impossible.» O, a un noi, perquè també poden ser guapos,

Esdevenim adults quan ens relativitzem i prenem consciència «del que falta».

Cito textualment: «Que formós és ser homes i dones! Que n'és, de preciosa, la nostra existència! Tanmateix, hi ha una veritat que, en la història dels últims segles, l'home ha refusat sovint, amb tràgiques conseqüències: la veritat de les seves limitacions.»

L'Evangeli diu que Jesús no ha vingut a abolir la Llei o els Profetes, sinó a donar-los compliment. En efecte, Jesús, exposa el sant Pare, regala el compliment. L'home ha de descobrir que el Senyor no fa la proposta de la pobresa, sinó de la riquesa veritable, el tresor del cel. I encara el Pontífex fa aquesta pregunta pedagògica: Qui podent elegir entre un original i una còpia

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona / secretaria@catedralbcn.org

escolliria la còpia? Es tracta de trobar l'original de la vida vertadera, de l'amor vertader, de la riquesa vertadera!

Els joves només ens poden seguir en la fe si ens veuen elegir l'original. No podem ser cristians a mitges, nans, com si bastés una estatura concreta i ja no calgués fer cap altra cosa. «Fa falta l'exemple d'algú que invita a un més enllà, a créixer més.» Tenim les dues taules de Moisès, de la mà de Jesús, per abastar el tresor caminant darrere seu.

El pas de la joventut a la maduresa es dona quan comencem a acceptar les pròpies limitacions

A PROPÒSIT DE...

Riqueses responsables (2)

però n'assenyalo un altre do, per posar un exemple diferent. «Saps tocar la guitarra. Un acord oportú pot assenyalar l'inici d'una trobada, o, ensenyant i acompanyant una cançó, servir per unir una pregària col·lectiva, o donar-li un sentit de petició, d'adoració, d'acció de gràcies. Has de portar la guitarra a les trobades.» Li recomano que, amb això, podrà ajudar, sense oblidar-se, quan estigui sol, a casa, o en una església, de demanar que aquest do li sigui útil a Déu, que sigui comple-

La joventut és un valor que un ha d'agrair a Déu i també sentir-se'n responsable

ment dels plans que té per al grup.

Un altre exemple, ell o ella poden ser capaços de dissenyar, redactar, dibuixar...

La joventut, sempre ho he dit, i ara m'alegro que el Papa també ho recordi, és un valor que un ha d'agrair a Déu i també sentir-se'n responsable, mentre se'n és. Jo, ara ja gran, també vaig ser jove i estic satisfet del servei que vaig poder i saber donar. M'adono que ser sacerdot jove em donava un atractiu que ara no tinc. Pretendre ignorar-ho avui suposaria una nimietat.

No només el futur, no, l'avui. O jugueu avui o perdeu el partit. El tren passa ràpid i, si hi pugeu, us comportarà grans felicitats i serveis. Sigueu sempre espiritualment joves, protagonistes ara i en sereu de vells.

Vida eclesial

Aquesta setmana recollim la missa del Papa pels migrants, oferim el testimoni de dos monjos: Pau Valls i Borja Peyra i ens apropem a Comunitat Esperança de Guatemala

El Papa celebra una missa en el sisè aniversari de la seva visita a Lampedusa

Francesc recorda que els migrants són «abans que res éssers humans»

Sis anys després de la seva visita a l'illa de Lampedusa, el papa Francesc va presidir una missa a la basílica de Sant Pere, on va recordar que els migrants són «abans que res éssers humans». De fet, aquest és el tema sobre el qual reflexiona Francesc per a la propera Jornada Mundial dels Migrants i Refugiats que se celebrarà el proper 29 de setembre.

El Pontífex va aprofitar l'aniversari per denunciar les tortures, els maltractaments i les violacions que pateixen els migrants i va assegurar que «ningú no està exempt» de la tasca d'assistir-los.

Segons Francesc, els migrants «són els últims enganyats i abandonats per morir en el desert; són els últims torturats, maltractats i violats en els camps de detenció; són els últims que desafien les onades d'un mar despietat; són els últims deixats en camps d'una acollida que és massa llarga per ser anomenada temporal».

En l'homília, el Papa va destacar que les perifèries existencials de les nostres ciutats estan densament poblades per persones descartades, marginades, oprimides, discriminades, abusades, explotades, abandonades, pobres i sofrents.

Per això, va assenyalar que «en l'esperit de les benaurances, som cridats a consolar-les en les seves afliccions i a oferir-los misericòrdia; a sadollar-ne la fam i set de justícia; a que sentin la paternitat de Déu; a mostrar-los el camí al Regne dels Cels. Són persones, no es tracta només de qüestions socials o migratòries!».

Els migrants avui s'han convertit en símbol de tots els descartats de la societat globalitzada, va tornar a recordar el Papa i va animar a «ajudar els més febles i vulnerables».

Finalment, el Bisbe de Roma va agrair

als diferents immigrants que han arribat recentment i que ja estan ajudant els germans i germanes que acaben d'arribar. «Vull agrair-los aquest bonic signe d'humanitat, gratitud i solidaritat.»

Visita de l'Església grecocatólica ucraïnesa

El Papa va rebre autoritats de l'Església grecocatólica ucraïnesa, a les quals va convidar a «guiar el poble amb esperança cristiana», i els va assegurar que prega pel bé comú i la pau davant el conflicte d'Ucraïna amb Rússia.

Francesc va dir que l'Església ha d'oferir un testimoni d'esperança «que mai no defrauda, que mai no es rendeix al desànim, que sap vèncer tota tribulació amb la dolça força de l'Esperit: l'esperança cristiana».

L'arquebisbe major de l'Església grecocatólica ucraïnesa, Sviatoslav Shevchuk, va valorar la trobada amb Francesc, en la qual el Papa «va voler assumir» el dolor del poble ucraïnès. Segons l'arquebisbe, la reunió amb el

Els migrants avui s'han convertit en símbol de tots els descartats de la societat globalitzada

Pontífex va ser un moment «d'escolta i reflexió» i una ocasió «de gràcia» per l'exhortació papal a l'Església grecocatólica ucraïnesa i a les altres Esglésies catòliques orientals.

Per a l'arquebisbe Shevchuk, «s'ha posat en marxa una nova metodologia de comunió entre el Successor de Pere i les Esglésies orientals».

D'altra banda, el Pontífex ha nomenat set dones com a membres de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica. Les noves membres de la congregació vaticana són sis superiores generals (entre elles l'espanyola Rita Calvo Sanz, de la Companyia de Maria Nostra Senyora) i una laica.

Des del Vaticà també arriba la notícia que la Santa Seu ha renunciat a la immunitat jurisdiccional de la qual gaudeix el nunci apostòlic a França, Mons. Luigi Ventura, investigat per un presumpte abús sexual. Com ha explicat el director interí de l'oficina de premsa vaticana, Alessandro Gisotti, «es tracta d'un gest extraordinari que confirma la voluntat del nunci de col·laborar plenament i espontàniament».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Crear espais d'acollida, tenir cura

Un nou estiu i novament veiem imatges que ens qüestionen, que ens interpel·len... o, almenys, sento que ha de ser així i confio que en alguns cors sigui tal com ho dic.

Veure com centenars de menors arriben a les nostres ciutats i no tenen on anar; dormint a qualsevol indret: comissaries, jutjats... i, ara, ja al carrer.

No som tan curosos amb la protecció dels menors? La nostra societat té molt clars els drets dels infants; vetllar per unes condicions que preservin la protecció dels infants i de la gent gran... d'aquells més vulnerables.

Parlem de posar al centre de l'atenció la persona, de mirar sempre amb una mirada integral cap al seu benestar i qualitat de vida.

Aquestes setmanes hem tornat a veure imatges punyents que ens fan dubtar de les intencions de totes aquestes paraules. Tot i saber la dificultat que suposa rebre tantes persones que arriben després de molts patiments, hem de reflexionar sobre què cal fer per atendre-les a totes com es mereixen.

Es fàcil passar-nos la responsabilitat entre institucions, criticar la feina que cadascú fa, dir el que caldria fer o el que no es fa i, mentrestant, segueixen arribant aquests que han deixat «casa» i arrels, tot esperant tenir un futur millor.

Cal oferir totes les mans per acollir aquell que cerca ser acollit. Sento que cal recordar aquell passatge: «Qui estigui lliure de culpa que llenci la primera pedra.» Allà tots van marxar; avui seguirem llençant pedres o ens posarem a treballar junts per un món una mica millor, acollint aquell que arriba esperant trobar una nova llar, importar-li a algú, començar de nou.

ESTHER BORREGO

Tarraconense

Dos monjos expliquen per què han decidit seguir Crist

Les noves vocacions de Montserrat i Poblet

EDUARD BRUFAU

La vida monàstica dona fruits malgrat aquest temps d'incertesa per a l'Església. L'amo del sembrat continua cridant els segadors, ja sigui en temps de bonança o de tempesta. Els dos grans monestirs masculins de Catalunya, Montserrat i Poblet, en són un bon exemple. El 9 de juny passat, festa de la Pentecosta, un dels fills de l'abadia benedictina, el Gmà, Pau Valls, feia la professió solemne. Per la seva banda, al monestir cistercenc, el 27 d'abril passat, festa de la Mare de Déu de Montserrat, dos monjos, fra David Renart i fra Bernat Folcrà, van ser ordenats diaques, i un tercer, fra Borja Peyra, sacerdot.

Retorn a la fe

El Gmà, Pau Valls va tornar a Déu després d'anys allunyat de l'Església. La seva tornada a la fe va ser «enmig d'un moment vital i professional molt intens de tensions i pressions molt fortes, enmig de suposats èxits en una posició d'executiu en una multinacional. Vaig adonar-me que no em sentia correspost en el creixement personal. Davant d'una veritable crisi vital i de valors, a punt de caure en una més que probable depressió clínica, vaig viure una “conversió guaridora” que em va portar a escoltar la crida de Déu i a voler seguir radicalment el camí assenyalat pel seu Fill, el Crist. Això va passar a l'hostatgeria del monestir, de la mà d'un gran monjo que em va ajudar a trobar la tranquil·litat que clamava el meu esperit, fent possible una veritable “cura vital” i el meu “retrobarment amb la fe abandonada”; una fe que va acabar de madurar en els successius recessos a Montserrat. Ara dono gràcies a la Misericòrdia de Déu, que m'obre la vida a cercar-lo per intentar esdevenir un home seu, un “home de Déu”».

Allò que el va fer decidir-se a viure com a monjo va ser «la voluntat de donar-me radical i absolutament al

PAU VALLS

«Em considero un retornat a la fe que em donaren els meus pares, un fill indigne que és abillat pel Pare amorós»

Ordenació sacerdotal de Borja Peyra al monestir de Poblet el 27 d'abril passat.

Projecte que Déu Nostre Senyor espera de mi a través de la proposta que em fa el seu Fill Jesucrist: “deixa-ho tot i segueix-me” (Mc 10,17-27) això és, donar la meua vida per amor. Em considero un retornat a la fe que em donaren els meus pares, un retrobat pel Pare, un fill indigne que és abillat pel Pare amorós a qui cal agrair, lloar i retornar-li la meua vida entera. Confio en Ell, em poso a les seves mans, obedient i humil, segons em guia el meu bon pare sant Benet en la seva Regla que pretenc seguir al monestir acompanyat i vivint en la fraternitat dels meus germans monjos».

Havent treballat tant de temps en l'àmbit dels grans negocis, el Gmà, Pau sap molt bé que la insaciable set de diners del nostre món és incompatible amb el seguiment de Jesús: «He experimentat en mi mateix i el meu entorn un cert excés del que pietosament s'anomena “economicisme” i que no és altra cosa que el que els cristians entenem directament com “avarícia”... No em va anar gaire bé mentre ho practicava. El Senyor va venir a ajudar-me i ara ho veig des d'un altre biaix... Sovint penso que, si el bon Jesús vingués “a passar uns dies” a casa nostra, probablement es tornaria a treure el cingol per fuetejar alguns de nosaltres... Fixeu-vos

Agustí Codinach

que els diners és una de les poques coses que el feren “perdre els papers”. Però l’esperança és una de les tres grans virtuts que ens emparen als cristians. Sabem que tant Mateu com Zaqueu, tots dos recaptadors d’impostos, ho deixaren tot per seguir el Senyor... Aquest és el camí, sens dubte. Estem disposats a seguir-lo? Jo sí! I així ho he fet, gràcies a Déu! Per això sóc aquí!»

Configuració a Crist

Quan el P. Borja Peyra va entrar a Poblet ara fa més de deu anys ho va fer amb la idea de donar-se com a monjo a Crist. La vocació sacerdotal, en canvi, no entrava en els seus plans. Ara, en canvi, viu el seu nou estat de vida d’una manera que no s’hauria imaginat mai: «El sacerdoti ha comportat un canvi radical en la meua relació amb Déu. Sento que la meua consagració a ell és molt més plena i irrevocable, que la meua configuració a ell ha augmentat en intensitat i que la meua responsabilitat és molt més gran. Jo, abans, em sentia salvat i redimit per Jesús, sentia que ell havia donat un sentit a la meua vida; ara sento que no només he estat salvat sinó que se m’ha encomanat una missió, que he

de fer quelcom per ell... És com si hagués passat de ser un simple receptor de la seva gràcia a ser-ne un instrument. Pel que fa als germans, tinc la impressió, especialment en el moment de celebrar l’Eucaristia, de presentar-me davant d’ells tal com realment soc, sense cap mena de protecció, manifestant clarament què és el que més m’importa i quin és la meua vocació. A la vegada sento que l’exigència de la caritat és molt més gran, que m’he de mostrar exemplar en tot... i ai!.. encara hi ha camí per fer...»

El P. Borja viu la vocació monàstica i la sacerdotal com dues realitats compatibles i que, sense deixar de ser diferents, s’equilibren amb naturalitat una amb l’altra. Per això avui pot afirmar que «la vocació sacerdotal se’m presenta ara com el cimall de la vocació contemplativa. No vull dir que tots els monjos hagin de ser obligatòriament ordenats, però em sembla que si el monjo cerca sobre totes les coses la unió íntima amb Jesús, aquesta unió és més plena i efectiva en el sacerdoti. Quan el sacerdot repeteix les paraules de Jesús en el moment de la consagració i diu: “Preneu i mengeu-ne tots, que això és el meu cos entregat per vosaltres” les diu en nom de Jesús i en nom seu a la vegada, perquè en aquell moment Jesús i ell són realment u... Aquest misteri és inaudit...» Aquest monjo de Poblet descriu l’espiritualitat sacerdotal d’aquesta manera: «Diria que ha de tenir dos moviments. En primer lloc, el sacerdot s’ha d’abaijar radicalment, ha de renunciar a tota voluntat pròpia i a tot dret, ha de deixar tot el lloc al Crist ressuscitat. Ha de posar-se completament al servei de Jesús i de la seva Església, ha de viure només per a ells. En segon lloc, el sacerdot ha de ser un adorador del Déu viu, ha d’aprendre a estimar-lo i a lloar-lo sobre totes les coses. Si no viu aquestes dimensions espirituals d’abaixament i d’adoració, em temo que la seva acció pastoral serà vana, el seu ofici litúrgic buit, la seva vida trista...»

En l’Església ferida d’avui, el P. Borja té clar que cal una revitalització del monacat i del sacerdoti i, en general, també de la mateixa vida cristiana: «Crec realment que només aquest encontre radical amb el Crist ens pot donar les pautes per saber com podem respondre als problemes que el món ens planteja i que ens superen a bastament.»

BORJA PEYRA
«La vocació sacerdotal se’m presenta com el cimall de la vocació contemplativa»

Lleida

Ajuntament de Lleida

Instal·lacions del Pavelló dels Camps Elisis, antic Pavelló Antorxa.

CARME MUNTÉ
Redacció

Amb l'inici de la campanya de la fruita han tornat també les imatges de temporers dormint pels carrers de la ciutat de Lleida. El nou govern municipal ha abordat la «situació d'emergència» posant a disposició el Pavelló dels Camps Elisis (Antorxa) per a temporers i temporeres

Càritas Lleida reclama treball en xarxa i respecte pels drets laborals i socials

En defensa dels temporers

que arriben a la ciutat. De la seva banda, el director de Càritas diocesana de Lleida, Rafael Allepuz, reclama que es reactivi el treball en xarxa entre Ajuntament i entitats socials de la ciutat de Lleida que ha funcionat els darrers deu anys.

«Enguany ens vam trobar amb la sorpresa que no es posava en marxa cap tipus d'acció conjunta», manifesta Rafael Allepuz, que ho atribueix al fet que la campanya d'enguany hagi coincidit amb eleccions municipals. Amb tot, aclareix que des de Càritas diocesana es continua atenent els temporers proporcionant-los roba de segona mà.

«El treball en xarxa dona respostes a totes les necessitats dels temporers», explica el director de Càritas Lleida. D'aquesta manera, fins a l'any passat, les entitats que treballen a favor dels temporers es trobaven instal·lades en una oficina única i cadascuna oferia un servei específic.

Tenint en compte que la Paeria ha anunciat que planificarà amb temps un nou operatiu d'assistència per a la campanya del 2020, Allepuz confia que es torni a posar en marxa el treball de coordinació que tants bons resultats ha donat.

D'altra banda, Rafael Allepuz, que també és membre de Justícia i Pau Lleida, ha fet un article, *En defensa dels drets laborals i socials de les persones treballadores temporeres*, en què denuncia la vulneració de drets laborals en el sector agrícola: vulneració econòmica (cobrar tot o part del salari en negre, cobrar menys del salari que correspon legalment, o bé fer hores extraordinàries sense retribució) i vulneració del descans (més de 40 hores setmanals).

Per això, fa una crida a una major sensibilització: «Si bé es tracta d'una minoria, el sol fet que aquestes vulneracions existeixin en ple segle XXI és ja una alarma.»

25
anys

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Xirinacs Avui

programa dedicat a la figura de Josep Maria Xirinacs
de dilluns a divendres a les 23 h

SEGUEIX-NOS

Barcelona 106.6 / Tarragona 100.6 / Girona 103.4 / Lleida 91.5 / Catalunya Central 93.7 / Vic 98.4
Tortosa 90.1 / El Garraf 96.8 / La Cerdanya 104.4 / La Seu d'Urgell 105.0 / Andorra 107.5

Available on the
App Store

Android app on
Google play

Teresa Losada (1943-2013): acollida de la immigració musulmana

SERGIO SALINAS

Graduat en estudis àrabs i islàmics, ha catalogat i analitzat gran part dels documents de Teresa Losada de l'arxiu Bayt al-Thaqafa

Va dedicar gran part de la seva tasca a promoure entre la comunitat cristiana la cultura del diàleg interreligiós amb l'islam

Teresa Losada (Lugo, 1943 – Sant Vicenç dels Horts, 2013) va ser una figura de referència en l'àmbit de l'acollida a la immigració musulmana al nostre país. Germana Franciscana Missionera de Maria, a mitjans dels setanta va abandonar la seva feina com a docent de Llengua i Literatura Àrab a la Universitat de Barcelona per oferir una resposta humana a la situació de vulnerabilitat dels treballadors magribins que llavors començaven a asentar-se a Catalunya. El 1974, al costat d'Antonia Ríó i altres companyes, va fundar l'entitat d'acollida Bayt al-Thaqafa, amb la idea d'oferir orientació social, laboral i jurídica; però sobretot, per facilitar un espai obert a la trobada entre cultures i religions.

D'aquesta forma, la Teresa va decidir viure la seva fe cristiana entre germanes i germans musulmans, una experiència que la va reafirmar en les seves conviccions i valors. A través d'acompanyar en el seu dia a dia aquestes persones, va comprendre que no hi ha un «nosaltres» i un «altres», sinó que tots som nosaltres, que formem part d'una mateixa humanitat i que ens uneix una relació d'interdependència més enllà de qualsevol diferència ètnica, cultural o religiosa. Però ahora, coneixedora

del valor enriquidor que la pluralitat aporta a les societats, a fer una crida a la interculturalitat i va defensar el dret a preservar les diferències culturals i identitàries.

La seva preocupació per la situació d'aquests col·lectius la va dur a una tasca àrdua pel reconeixement dels seus drets i una tasca important de sensibilització de la societat davant del fenomen migratori, i es va esforçar per desmuntar prejudicis i tendir ponts. Va dedicar gran part de la seva tasca a promoure entre la comunitat cristiana la cultura del diàleg interreligiós amb l'islam, defensant la visió que, com a part integrant de les nostres societats, la religió musulmana mereix una mirada oberta i un treball a favor de l'amistat i l'acollida. Per la importància de la seva aportació en aquest àmbit, l'any 2000 va ser nomenada consultora del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós de la Santa Seu, en concret per a les relacions amb la comunitat musulmana.

Avui dia el seu llegat continua viu en el treball de la Fundació Bayt al-Thaqafa, que actualment compta amb 52 professionals i gairebé 200 voluntaris, atenent 2.500 persones cada any a Barcelona i Sant Vicenç dels Horts.

Sergio Godoy, fundador de Comunitat Esperança

«Havia de demanar-me perdó a mi mateix per no haver-me atrevit a ser feliç»

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Les contraparts amb què Mans Unides treballa sempre ens ofereixen experiències impactants. I aquest és el cas del sacerdot guatemalenc Sergio Godoy, fundador de l'obra Comunitat Esperança (<http://laciudadde laesperanza.org>), que ha entregat la seva vida a la gent de l'abocador (*basurero*) de la ciutat de Cobán (Guatemala). Al seu llibre *Misión #01 Guatemala. La montaña de basura*, ens ofereix històries d'aquests homes, dones i nens que viuen de l'abocador municipal.

Com és la vida en un abocador?

Viure o treballar en un abocador és sinònim d'exclusió social, de sobreviure dia a dia amb el que s'aconsegueix recollir de les escombraries per vendre per al reciclatge; però el que és paradoxal és que és un lloc tremendament humà, amb totes les coses bones i dolentes que hi pugui haver en la humanitat. Hi ha persones que riuen, que fan bromes, que es renyen entre elles... però persones, al capdavall, molt importants, que són capaces de somriure a la vida, d'aprendre a estimar... Als 5 o 7 anys els més petits ja es veuen obligats a col·laborar aportant la quota d'esforç a l'economia familiar.

Això no diu gaire de la societat que s'està construint...

Malauradament, és una societat que ja hem construït així i que deixarem en herència a les generacions posteriors. Tristament, un món que no és precisament millor. Potser no ho podem revertir, però és probable que puguem preparar les noves generacions perquè siguin més sensibles, més solidàries,

«És probable que puguem preparar les noves generacions perquè siguin més sensibles, més solidàries»

perquè hi hagi més espais d'inclusió. Cal anar obrint camins perquè els que ens vinguin al darrere puguin realment tenir i treballar per aquest món millor.

Quins són els problemes principals?

La fam, la pobresa extrema... passen una factura tremenda. També hi ha la invisibilització de la dona, que és perdedora per partida triple: perquè és dona en un entorn on predomina una cultura masculinista; perquè és indígena en un país on, tot i que la majoria de la població pertany a alguna ètnia, és profundament racista, i perquè és pobra. Hi ha abusos sexuals en l'entorn familiar; hi ha tràfic de persones; va creixent el cinturó de misèria a la ciutat. Com que hi ha falta de terra per conrear i per subsistir es migra a la ciutat per buscar un futur millor i la gent va a parar en una baraca miserable. Són els grans mals de l'exclusió social, de la corrupció política que entorpeix els camins per al desenvolupament dels més pobres i que no permet que exis-

teixi la tan somiada justícia social. També hi ha la indiferència de tota la societat, especialment dels que s'anomenen «cristians». Això és cruel perquè si tinguéssim la convicció i el coratge d'alçar la veu i de denunciar, segurament hauríem començat a generar molts canvis.

Quin futur hi ha per als més joves?

Amb l'absència total de l'Estat en aquests llocs es comprèn que molts nois siguin susceptibles de ser capturats pel narcotràfic i les maras (bandes juvenils), que solen tenir molta força i són un punt de referència per a aquests nens que no tenen una direcció en la vida. Quan no hi ha oportunitats, el més atractiu del narcotràfic és accedir de manera immediata a beneficis econòmics i pintar un futur, que potser no va més enllà dels cinc anys, molt ben viscut, sense limitacions. Aquests entorns són de frontera social, on els nois, si troben ajuda adequada, poden decidir bé. Alguns sí que estan resignats a la seva sort, no miren més enllà, però cada vegada hi ha més possibi-

Sergio Godoy, amb un dels nens que atén Comunitat Esperança.

litats d'accedir a l'educació encara que moltes vegades no resulta una taula de salvació.

Com va arribar vostè a l'abocador?

Jo estava en un moment de la meua vida en què travessava una forta crisi personal, de tot. Estava insatisfet, no era feliç. Un company d'estudis em va convidar a visitar l'abocador. Hi vaig anar de mala gana perquè no em sentia amb forces per a res. Quan vaig veure aquella quantitat tan gran d'homes, dones i nens sobre la muntanya d'escombraries buscant coses que els poguessin ser útils per al reciclatge, fins i tot menjar, i que malgrat tot somreien i feien broma, va ser com rebre una bufetada fortíssima per a mi, per al meu ego, per al meu orgull personal. Aquell dia no vaig poder posar paraules al que sentia dins el meu cor, però vaig entendre que la meua vida ja no seria la mateixa, que no era just i que no podia continuar vivint com fins aleshores. No podia quedar-me de braços plegats, havia de fer alguna cosa. D'aquesta manera, fa quinze anys, va començar la història de Comunitat Esperança. Quan vaig tornar a casa em vaig adonar que tenia moltes raons per estar agraït, per la vida que tenia i que m'havia donat tantes possibilitats, i que havia de demanar-me perdó a mi mateix per no haver-me atrevit a ser feliç.

Què defineix Comunitat Esperança?

És com una bombolla d'alegria en aquest món marginal on els nois i noies, des dels 3 fins als 19-20 anys, poden cultivar un projecte de vida i

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

**CENTRE MÈDIC
PLAÇA MOLINA**

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h
Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 10 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

«El meu primer dia a l'abocador va ser com rebre una bufetada fortíssima per a mi, per al meu ego»

«Només puc donar gràcies per haver-me convertit en servidor dels més pobres»

poden rebre un acompanyament integral que els pugui despertar un somni esperançador. Aquí poden estudiar a cost zero, accedir a alimentació, a la informàtica, a disciplines esportives... en els últims anys treballem amb les mares de família perquè és urgent promoure i empoderar la dona. Treballem el tema dels drets humans, l'acompanyament a les víctimes, la salut integral en els nens i joves... malgrat les nostres limitacions hem arribat a ser un referent en l'acompanyament integral a aquesta població.

S'han convertit també en els seus portaveus?

Prestem la nostra veu per a la denúncia profètica: assenyalar davant la societat, encara que els molesti a alguns polítics i ens passi factura, que la corrupció és un atemptat contra la dignitat de les persones. No pot ser aquesta violència que arrabassa de manera prematura els somnis a un jove; no s'hi val que aquest món els negui totes les oportunitats. La corrupció surt per les finestres de l'Estat; l'estructura de l'Estat a Guatemala és una claveguera de corrupció. Encara que dir això ens costi alguns moments d'inseguretat i de persecució. Hem d'assumir la causa i la vida dels pobres, deixar-nos ferir pel dolor de l'altre: estimar-lo. Hem de ser deixebles del Ressuscitat, seguidors seus i continuadors de la tasca que Ell va començar.

Com veu el camí recorregut per Comunitat Esperança?

Veig moltes cares, tinc gravats

molts noms al cor: nois que se'n van anar i que ja no tornaran... però també moments en què he viscut l'experiència de Déu que buscava de jove. He viscut moments entranyables i també nits ben fosques, difícils. Només puc donar gràcies per haver-me convertit en servidor dels més pobres, per haver pogut ser germà d'ells. És una manera de fer visible dues coses: baixar als inferns de tants crucificats i crucificades, i ser, sense paraules, un signe de resurrecció i de vida en abundància.

Vostè ha visitat fa poc Catalunya, donant el seu testimoni. Què ens diu als cristians catalans?

Als cristians ens toca deixar-nos interpel·lar per aquestes històries, per aquests noms, per aquests rostres, per comprendre que som ciutadans del món i que no podem continuar vivint d'esquena al dolor dels altres. Podem ser ciutadans de l'esperança. Als cristians de Catalunya els dic que no deixin de creure que un altre món és possible, com diu Mans Unides. La humanització del món és possible. Dona molt de sentit a la vida col·laborar amb causes justes, donar suport als pobles més empobrits de la terra. El que dona sentit a la nostra existència és deixar aquest món millor de com l'hem trobat.

Sergio Godoy és un home feliç?

I tant que ho soc! La felicitat és una experiència vital profunda. Si em fessin escollir en una segona oportunitat, tornaria a escollir estar al costat de la gent de l'abocador. Ja ho crec que sí!

L'entrada a la Ciutat de l'Esperança és una invitació a somiar.

Joan Pau II va ser el primer Papa que visitava Catalunya. Tot i les inclemències meteorològiques, el 7 de novembre del 1982 el santuari de la Mare de Déu de Montserrat esdevenia el lloc de la trobada del Sant Pare amb l'Església de Catalunya. Més de set mil joves van fer la pujada de la muntanya a peu. Un pelegrinatge en què el Papa va fer servir el català a la celebració de la Paraula.

SIGNES D'AVUI

«Mena»

L'Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna publica els primers dies d'aquest mes de juliol un missatge al seu Facebook a tall de denúncia anguniosa: «Fa mesos que aollim nens i joves que estan als carrers a Barcelona. En aquest moment són centenars. Pel nostre petit Hospital de Campanya en passen 250 cada dia. De les administracions públiques, cap ajuda, ni econòmica ni d'infraestructures. Només la iniciativa ciutadana: els voluntaris i les aportacions privades. On són els responsables polítics?» Sens dubte, es refereixen als anomenats *mena* (menors estrangers no acompanyats). En uns dos anys i mig, han arribat més de 6.000 *menes* a Catalunya. Un titular periòdic diu així: «2018 tanca almenys amb 12.500 menors estrangers sols, mentre el Govern en negocia amb

el Marroc el retorn.» Amb tot, l'increment no s'atura.

És cert que gairebé un 50% d'aquests nens i joves es concentra en territori català? Hi ha cap explicació raonable sobre aquest tema? Algunes hipòtesis resulten preocupants. Quines ajudes es reben per poder atendre degudament aquest col·lectiu sense demonitzar-lo? Es preveu com a tasca primordial atendre'n la integració? Si se'ls penja l'etiqueta de delinqüència, més que en fre es convertirà en provocació. Tasques gens fàcils que ja en els temps que corren són ineludibles.

L'esforç de facilitar la integra-

Hi ha cap explicació raonable sobre aquest tema?

LLUÍS SERRA LLANSANA
llserrall@gmail.com

ció a més de 6.000 *menes* en la nostra societat és ingent. Els resultats s'observaran a llarg termini. Rebutjar-los, encara més amb enfrontaments i de forma agressiva, aguditza el problema. Silenciar-ne la presència per evitar conflictes dificulta veure les necessitats que planen. Els moviments xenòfobs que es detecten a Europa enrareixen el clima de solució. Es tracta de poder parlar del tema, de diagnosticar-ne les causes, d'apuntar remeis... amb serenitat i realisme.

La societat té el seu paper, però sobre ella no pot recaure tota la responsabilitat perquè per a problemes com aquest hi ha la política. N'hi ha que saben molt bé reduir els *menes* a recurs electoral. Cras error.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

Aquestes paraules d'un noi a la presó em van ajudar a entendre algunes de les dificultats més grans que pateixen els projectes socials, quan a les penúries habituals d'acollir persones sense sostre, amb problemes greus de pobresa i mancances de tota mena, s'hi afegeix el de les malalties mentals sovint conseqüència d'addiccions. O, simplement, les conductes juvenils d'aquells que, a l'edat en la qual els pares i els educadors tenen un paper fonamental en el creixement humà dels joves en formació, estan sols pels carrers, sense ofici ni benefici, abocats a la seva sort.

I dic que m'ho va fer entendre encara més aquest noi de la presó que, passats cinc anys de reclusió, un seguiment acurat setmana rere setmana, una normativa severa a la

FINESTRA A LA VIDA

«Quan jo no era jo»

presó i algun curset formatiu, ha arribat a unes conclusions dignes d'un bon cap i un bon cor. I, sobretot, ha trobat dins seu una riquesa que ignorava tenir perquè sempre s'havia deixat portar per les influències negatives de l'entorn.

Aquest és un dels problemes més greus que tenim avui, sobretot, a les grans ciutats. Cada vegada arriba un nombre major de nois —i algunes noies— molt joves per augmentar el col·lectiu dels sensesostre o d'okupes que rondan tot el dia i —el que és pitjor— tota la nit pels carrers, sense cap mena de control interior i exterior, actuant des d'un jo que no és el seu. Unes vegades perquè es deixen portar pel que fan els altres i, en la majoria dels casos, perquè les pastilles, les drogues o la cola que ensumen, ja els ha fet tant mal que no són ells mateixos.

Les malalties mentals —encara que no diagnosticades— de tants joves, que els duen a conductes perilloses i violentes i que poden tenir greus conseqüències per a un futur no gaire llunyà, és un gran problema.

I torno a dir el que ja m'heu sentit: el pitjor no és la manca de seguretat ciutadana, perquè aquests joves acostumen a viure dels seus robaris, el pitjor és aquesta generació que puja sense control i, sovint, amb problemes psiquiàtrics.

El pitjor no és la manca de seguretat ciutadana, sinó aquesta generació que puja sense control i, sovint, amb problemes psiquiàtrics

Esglésies i santuaris del Baix Camp (III)

Mont-roig del Camp

EDUARD BRUFAU

Aquest estiu visitem el Baix Camp, tret de Reus, que ja vam tractar en una altra edició de les rutes. Coneixerem esglésies i santuaris emblemàtics, des de les poblacions de la part més baixa i plana de la comarca, fins a les de la zona més elevada de les muntanyes de Prades. Gòtiques o barroques, renaixentistes o modernistes, el Baix Camp ofereix un ventall d'esglésies divers i interessant.

SANT MIQUEL ARCÀNGEL

A la banda més meridional del Camp de Tarragona, allà on la plana s'estreny sota les escarpades serres de Tivissa i Llaberia, se situa Mont-Roig del Camp. Enfilem els carrers costeruts de la vila i després de passar per l'església vella, d'època medieval, fem cap a la impressionant parròquia de Sant Miquel Arcàngel. La façana és amplíssima, però inacabada, amb carreus que sobresurten amb l'esperança de completar algun dia els pilars que falten. Al bell mig, damunt mateix de l'entrada principal, destaca per la seva blancor una imatge de Crist que amb els braços oberts abraça tota la humanitat. «En aquest món imperfecte», sembla dir-nos, «els qui venen a mi troben el consol i la pau que tant anhelen».

Ens rep Mn. Francisco Giménez, el rector, que ens explica que a començament del segle XIX «l'església vella s'havia quedat petita i en van fer una de nova molt més gran. Es va construir gairebé tota, però la façana va quedar per acabar per

falta de recursos». Quan Mn. Francisco ens fa entrar dins l'Església ens trobem de sobte en un entorn arquitectònic gran i magnífic. Les columnes i els pilars, la cúpula principal i les fornícules, tot encaixa dins d'un neoclassicisme que aconsegueix superar l'esperit acadèmic per arribar a una harmonia general gràcil.

El que més ens sorprèn és que tret de la cúpula, tots els murs, voltes i capelles de l'església estan bellament decorats amb unes pintures contemporànies de tons càlids.

Foto: Sant Miquel de Mont-roig és un temple neoclàssic de grans dimensions.

El nostre amfitrió ens fa saber que «als anys seixanta, es va voler que l'església recuperés l'esplendor que havia perdut durant la guerra. Es va encomanar la decoració interior al pintor Jaume Minguell, especialista en temàtica religiosa de gran format. Va fer una tasca artesanal ingent que va durar anys, i el resultat són aquests frescos tan vius i propers». Contemplem una estona algunes de les escenes: el Pantocràtor, els dotze apòstols, els Pares grecs i els Pares llatins, la paràbola del Fill pròdig... La delicadesa dels gestos i l'elegància de les figures captiven fàcilment l'espectador, que queda convidat a participar dels grans misteris que s'hi representen.

Continuem la visita fixant-nos en la gegantina imatge del titular de la parròquia, sant Miquel, que hi ha rere l'altar principal: amb la llança i la mirada severa sotmet i venç el diable. En un altra capella ens trobem amb un Sant Crist jacent. Per l'estil diríem que és una obra antiga, potser de l'època del barroc, però el rector ens diu que va ser esculpit per l'artista reusenc Modest Gené a

la segona meitat del segle XX. Observem el rostre sense vida de Crist que paradoxalment ens anuncia la victòria de la vida sobre la mort.

MARE DE DÉU DE LA ROCA

Uns quilòmetres als afores de Mont-roig, els primers turons rocosos que ens trobem tenen un color rogenc quasi granat que dona raó del nom del poble. Al capdamunt d'una d'aquestes formacions geològiques s'alça inconfusible pel seu color blanc l'ermita de la Mare de Déu de la Roca, coronada pel petit caprici cúbic de la capella de Sant Ramon de Penyafort. Com en un somni, tot el conjunt sembla desafiar les lleis de la gravetat, per la qual cosa no ens estranya gens que atragués l'atenció de pintors avantguardistes com ara Joan Miró, que hi va passar temporades.

Acompanyats de Mn. Francisco Giménez anem pujant pausadament fins a arribar a la placeta de davant l'ermita. Aquesta és una construcció senzilla, de campar baix, que combina els carreus

rogencs de la pedra local amb el blanc immaculat de bona part de la façana. Però la mirada se'ns en va instintivament cap al paisatge que s'obre davant nostre des d'aquesta balconada. Gaudim d'una perspectiva envejable de tota la part marítima del Camp de Tarragona, amb el perfil del cap de Salou ben retallat contra el blau de fons. Per un moment, fins i tot sembla que els camps d'oliveres que veiem per tot el terme de Mont-roig s'imposin contra la muralla de grans edificis que intuïm més avall, a la línia ma-

teix de la costa.

Passem a dins de l'església, tota ella molt senzilla però acollidora. Hi ha imatges de diversos sants, una d'elles la del beat Bonaventura Gran, franciscà fill de Riudoms. Al seu costat cremen tot de ciris, mostra de la fidel devoció del poble per a aquest lloc des de fa segles. Després de passar per un passadís mig excavat dins de la roca arribem al cambril de la Mare de Déu. Mn. Francisco ens explica que «és una Mare de Déu trobada, descoberta segons la tradició per un pastor sota una palmera. La imatge original va ser cremada l'any 1936, i la que tenim aquí n'és una reproducció fidel». La imatge és petita i entenedora. Ens crida l'atenció que el nen Jesús no està assegut a la falda de la Mare de Déu, sinó al palmell de la mà de Maria.

En sortir de l'ermita ens acomiadem de Mn. Francisco Giménez, que tan amablement ens ha acollit en aquest ruta per Mont-roig. A partir d'ara la visita pel Baix Camp ens portarà a llocs més muntanyosos i interiors de la comarca.

Foto: La façana senzilla i atractiva de l'ermita de la Mare de Déu de la Roca.

JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

L'alegria de l'Evangelí

Benvolguts diocesans, el papa Francesc, en la seva exhortació programàtica *Evangelii gaudium* o *L'alegria de l'Evangelí*, ens convida a una nova etapa evangelitzadora marcada per l'alegria. Avui subratllem alguns camins dels que s'hi indiquen i que marquen per on ha d'anar l'Església en els propers anys.

Amb un llenguatge molt planer, el document pretén recuperar la frescor original de l'Evangelí i no tancar el missatge de Jesús «en els nostres esquemes avorrits». Convé una renovació de les diverses estructures eclesials per tal que «es tornin més missioneres». Cal «una conversió» del mateix exercici del papat, per poder esdevenir «més fidel al sentit que Jesucrist volgué donar-li i a les necessitats actuals de l'evangelització», essent necessària una «saludable descentralització» de l'Església.

Es fa una crida a les comunitats eclesials en contra d'una caiguda del fervor religiós: l'amenaça més gran és «el gris pragmatisme de la vida quotidiana de l'Església, on tot aparentment apareix amb normalitat, però en realitat la fe es va esllanguint». Parla dels qui «se senten superiors als altres» però que, «en comptes d'evangelitzar», «els classifiquen». «Que Déu ens deslliuri d'una Església mundana sota vestimentes espirituals o pastorals!» Subratlla també la necessitat de fer créixer la responsabilitat dels laics, moltes vegades mantinguts «al marge de les decisions» a causa d'«un excés de clericalisme».

El Papa es deté també en l'homília. Diu que «ha de fer enardir els cors», fugint d'una predicació merament mora-

lista o adoctrinadora. «Un predicador que no es prepara no és "espiritual"; és deshonest i irresponsable.»

També hi trobem una crítica molt dura del sistema econòmic actual, on predomina «la llei del més fort». La cultura actual ha creat «quelcom nou»: «Els exclosos no són "explotats", sinó rebuigs, "sobrants".» I afegeix: «Per a l'Església l'opció pels pobres és una categoria teològica» abans que sociològica. Per això vol «una Església pobra i per als pobres». I demana al Senyor que «ens regali més polítics als quals els dolgui de veritat [...] la vida dels pobres!». I adverteix que «qualsevol comunitat eclesial» que s'oblidi dels pobres «correrà el risc de la dissolució». Dins la cura pels més febles hi ha les dones excloses o maltractades, els infants innocents i els qui han de néixer. I afegeix: «No és progressista pretendre resoldre els problemes eliminant una vida humana.»

L'evangelització implica també un camí de diàleg que ha d'obrir l'Església a col·laborar en totes les realitats socials, religioses i culturals. De fet, per al Papa, esdevenen necessaris «evangelitzadors amb Esperit», que són els qui s'obren sense por a l'acció de l'Esperit Sant en ells, que «infora la força per anunciar la novetat de l'Evangelí amb audàcia, en veu alta i en tot temps i lloc, fins i tot a contracorrent». Se'ns convida a no desanimar-nos davant els fracassos o l'escassetat de resultats, donat que «la fecunditat moltes vegades esdevé invisible», «ni pot esdevenir comptabilitzada». El que tan sols sabem és que «la nostra entrega esdevé necessària».

Reduïm la precarietat laboral

JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La crisi econòmica va deixar molta gent en situació d'atur, però des d'aleshores prop de mig milió de persones han trobat feina a Catalunya. Malgrat aquesta dada positiva, vam sortir de la crisi per la porta del darrere, ja que des de llavors ha augmentat, i molt, la precarietat laboral. Creix el nombre de persones ocupades amb dificultats per sortir del llinar de la pobresa, afectades per unes condicions laborals precàries: sous baixos, hores intermitents de feina, contractes inexistents, horaris intempestius...

El drama de la precarietat laboral afecta tots els àmbits de la vida. Les persones que pateixen aquesta situació les fem **invisibles** i se senten **desprotegides, atrapades, explotades i devaluades. Invisibles**, perquè moltes vegades l'única porta d'entrada al mercat laboral és mitjançant una relació laboral fora de la legalitat, que fa que el treballador no consti enlloc. **Desprotegides**, perquè no

tenen dret a prestacions per desocupació, per incapacitat temporal o accident de treball... i en el futur tindran, en el millor dels casos, una jubilació precària. **Atrapades**, perquè la precarietat laboral fa que la persona concentri els seus esforços a sobreviure, amb incapacitat de planificar més enllà. No és estrany, que, quan els pares estan concentrats en cobrir les necessitats més bàsiques, desatenguin altres aspectes quotidians que són importants dins l'àmbit familiar. També se senten **explotades i devaluades**, perquè sovint les condicions que han d'acceptar són humiliants i les accepten, perquè no tenen més opcions per tirar endavant.

Aquestes són ara les regles de joc del mercat laboral, marcades per la precarietat, tanmateix, hi ha moltes entitats d'Església que neden contra corrent i treballen perquè les persones recuperin la confiança en elles mateixes i se'n surtin. La clau és escoltar i acom-

panyar. Només així podrem ajudar els nostres germans a redescobrir el seu potencial perquè puguin trobar una solució a la seva situació. Volem, amb l'ajuda de Déu, ser petits punts de llum enmig de la boira.

És possible revertir aquesta situació, però per això és molt important arribar a ser plenament conscients del sofriment de molts veïns nostres; experimentar en la nostra carn el seu dolor i la seva angoixa. Si tots ens hi posem, podem donar la volta a aquesta situació i fer que el treball precari esdevingui més digne i decent. Sant Joan Pau II ens deia: «El treball constitueix una dimensió fonamental de l'existència de l'home a la terra» (*Laborem exercens* 4).

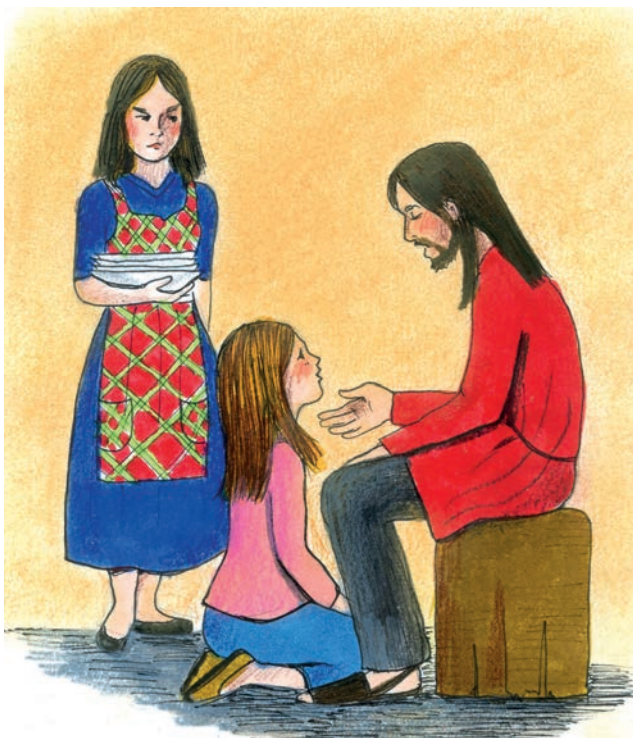
Benvolguts germans, el treball és essencial per a les persones, ens permet sobreviure i mantenir la família, realitzar-nos, desenvolupar les nostres capacitats i contribuir al bé comú de la societat. Entre tots, podem reduir la precarietat laboral.

COMENTARI DE LA PARAULA

Maria, asseguda als peus de Jesús, escoltava la paraula

En l'Evangeli de Joan, la comunitat de Betània, formada per Marta, Maria i Llätzer, representava la comunitat íntima de Jesús, on ell s'aixoplugava en els moments més difícils de la seva vida. Lluc, posterior al Quart Evangeli, situa aquesta escena en un lloc innominat, però molt representatiu («certa aldea»), en el camí que duia a Jerusalem, mentre que la persona de Llätzer, l'ubicarà ja en el si d'Abraham (Lc 16,23). Jesús ha pres la iniciativa d'entrar a aquesta aldea. Marta, com a mestressa de la casa, l'acull «a casa seva». És més,

exerceix sobre la seva germana Maria, un rol de propietària («tenia una germana»). El nom hebreu de «Mariam», en l'obra de Lluc tan sols es menciona al principi (Lc 1,27). A partir de la visitació de l'àngel Gabriel, que l'anomenarà pel seu nom grec, «Maria», Lluc empra sempre coherentment aquesta grafia. Des del moment que Jesús arribà a aquesta casa, Maria s'ha situat als seus peus, amb l'actitud del deixeble davant el seu mestre, amatent a escoltar el missatge que aquest els vol transmetre. Marta, en canvi, està del tot atrafegada per servir a taula. En un determinat moment, es planta davant Jesús i li recrimina: «Senyor, no t'importa que la meva germana m'hagi abandonat tota sola a servir?» Lluc vol deixar ben clar a l'exsumme sacerdot Teòfil que

GLÒRIA MONÉS

el servei —sigui quin sigui el ministeri— ha d'estar sempre supeditat a l'actitud d'escolta amatent del Mestre. L'actitud arrogant de Marta no coneix límits: «Digues-li, doncs, que em doni un cop de mà!» Jesús la renya gentilment repetint-li el nom: «Marta, Marta, et torbes molt!» A la versió esgarçada del Còdex Beza, el Vaticà i la majoria de manuscrits amplien notablement aquest reny: «Et neguiteges i et torbes molt amb tantes coses; tan sols poques coses o una són necessàries.» Es podria tractar d'una glossa posterior descriptiva de la situació. La resposta de Jesús és contundent: «Maria ha escollit la part bona, que no li serà pas presa.»

JOSEP RIUS-CAMPS

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

CONSULTORI BÍBLIC

IGNASI RICART
Claretia i biblista

Hi ha contradiccions entre un evangeli i un altre? (i II)

Vegem com es van compondre els evangelis, segons el pròleg de Lluc 1,1-4: «Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure un relat dels fets que s'han acomplert entre nosaltres, valent-se del que ens han transmès els qui des del principi en foren testimonis oculars i després esdevingueren servidors de la Paraula. També jo, havent-me informat minuciosament de tot des dels orígens, he decidit d'escriure-t'ho, il·lustre Teòfil, en una narració ordenada, perquè constatis la solidesa dels ensenyaments que has rebut.»

Avui dia sabem que els quatre evangelis ens presenten «quatre rostres de Jesús»: els textos són producte de diverses comunitats. «L'Església ha defensat i defensa sempre i arreu que els quatre evangelis són d'origen apostòlic. En efecte, que els apòstols predicaren seguint el manament de Crist, després, per inspiració de l'Esperit Sant, ells mateixos i els deixebles dels apòstols ens ho transmetieren per escrit com a fonament de la fe, és a dir, l'evangeli quadriforme: segons Mateu, Marc, Lluc i Joan» (*Dei Verbum* 18). No es tracta, doncs, d'una transmissió simple ni mecànica de les paraules i fets de Jesús, sinó d'un veritable treball de composició i interpretació, en el qual van col·laborar moltes mans durant un llarg període de temps. Només podem entendre així les contradiccions, amb les diferències que cal estudiar sinòpticament per apreciar la riquesa de matisos. Fariem mal fet si desmuntéssim les tesselles per tal de fer un sol mosaic amb el rostre de Jesús. El millor és estudiar-ne els matisos de cada un dels rostres que ens han plasmat els quatre evangelis.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYA
CRISTIANA.CAT

Diumenge XVI de durant l'any

Lectura primera

Gn 18,1-10a

Senyor, no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.»

Els li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

Salm responsorial

14

Qui podrà viure a la muntanya sagrada?
El qui obra honradament i practica la justícia,
diu la veritat tal com la pensa;
quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal al proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls els descreguts,
honra i aprecia els fidels del Senyor. **R.**

No fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar cap innocent.

El qui obra així mai no caurà. **R.**

Al·leluia

Lc 8,15

Feliços els qui amb cor bo i dòcil guarden la paraula de Déu, i donen fruit amb perseverança.

Evangeli

Lc 10,38-42

Marta l'acollí. Maria ha escollit la millor part

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que

Lectura segona

Col 1,24-28

*El misteri que d'ençà que existeixen els segles,
Déu guardava amagat, ara l'ha revelat al seu poble sant*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colossos:

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant.

Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atregada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meua germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I)

TEMPS ORDINARI

(SALTERI: SETMANA 4)

Juliol

21. DIUMENGE

Diumenge XVI de durant l'any, Verd. Lectures: Gènesi 18,1-10a / Salm 14 / Colossencs 1,24-28 / Lluc 10,38-42

SANTORAL: Daniel, prof.; Llorenç de Bríndisi, prev.; Pràxedes, vg.

22. DILLUNS

Santa Maria Magdalena (F), Blanc. Lectures: Càntic 3,1-4a / Salm 62 / Joan 20,1.11-18

SANTORAL: Menelau, ab.; Teòfil, mr.

23. DIMARTS

Santa Brígida (F), Blanc. Lectures: Gàlates 2,19-20 / Salm 33 / Joan 15,1-8

SANTORAL: Bernat d'Alzira, Maria i Gràcia, mr.; Cunegunda, rel.

24. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 16,1-5.9-15 / Salm 77 / Mateu 13,1-9. O bé: **Sant Xarbel Makluf** (ML), Blanc. Urgell: **beat Josep Sala i Picó** (ML),

Vermell.

SANTORAL: Borís, mr.; Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria-Àngels i Teresa, rel. i mr.; Víctor, mr.

25. DIJOUS

Sant Jaume (S), Vermell. Lectures: Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 / Salm 66 / 2 Corintis 4,7-15 / Mateu 20,20-28

SANTORAL: Valentina, vg. i mr.

26. DIVENDRES

Sants Joaquim i Anna (MO), Blanc. Lectures: Èxode 20,1-17 / Salm 18 / Mateu 13,18-23

SANTORAL: beat Titus Brandsma, prev. i mr.

27. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 49 / Mateu 13,24-30. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: **Sant Cugat** (MO), Vermell.

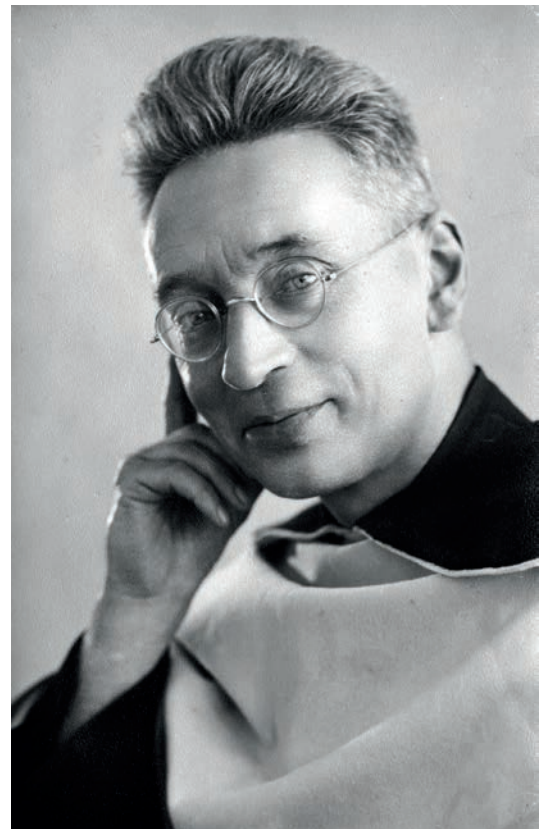
SANTORAL: Aureli, mr.; Celestí I, p.; Juliana i Semproniana, vg. i mr.; Pantaleó, mr.

El Sant 26 JULIOL

Beat Titus Brandsma

Les situacions de gran violència i opressió fan aflorar l'interior profund de cada persona. Les atrocitats nazis van fer que persones que fins llavors havien dut una vida sense compromís polític de cap mena s'enfrontessin obertament al règim fins arribar al martiri. Entre els catòlics que van fer això hi ha el beat Titus Brandsma (1881 – 1942).

Fill de la minoria catòlica del nord dels Països Baixos, abans dels vint anys va entrar als carmelites i, amb gran facilitat per les llengües, ben aviat va traduir les obres de santa Teresa de Jesús al neerlandès. Va ser professor de filosofia dels novicis carmelites i de la Universitat Catòlica de Nimega i també va ser especialment conegut per les seves prediques i per ser un gran confessor. Amb l'arribada de Hitler al poder a la veïna Alemanya, va criticar el règim nazi de manera pública, i ho va continuar fent quan els nazis van envair Holanda. A causa d'això va ser arrestat i internat al camp de concentració de Dachau, on ajudava els altres presoners i els administrava els sacraments. Finalment va ser executat. El papa Joan Pau II el va beatificar el 1985.

Verge Maria, Mare de Déu

CONSOL MUÑOZ
Superiora general de les
Franciscanes Missioneres

Al voltant de l'any 250 de la nostra era, segons un paper egipci que es va fer públic el 1938, els cristians ja imploraven la Verge Maria com a Mare de Déu, amb la pregària següent: «Sota la vostra protecció ens emparem Santa Mare de Déu; escolteu les nostres pregàries en tota necessitat i aparteu-nos sempre dels perills, Verge, gloriosa i beneïda.» Així, aquesta pregària ve a ser la més antiga que es coneix adreçada a Maria. Més tard, el Concili d'Efes, l'any 431, va proclamar oficialment la Verge Maria com a Mare de Déu.

Nostra Senyora, com a paper destacat en la història de la salvació, i la qual Jesús ens va deixar com a Mare des de la creu, ha estat sempre i és una empara per als cristians, que la invoquem en les nostres necessitats. El papa Francesc, el 29 de setembre del 2018, va fer una petició als creients: que reséssim el Rosari durant el mes d'octubre, que hi afegíssim la pregària *Sota la vostra protecció* i la pregària a sant Miquel Arcàngel. També a les famílies religioses, com per exemple la meva, és una pregària que solem resar, diàriament, diverses vegades.

Al calendari litúrgic no hi ha mes en què no festegem alguna o diverses advocacions o celebracions de la Mare de Déu, ja sigui per a l'Església universal, o per a alguna família religiosa concreta, o per a un lloc geogràfic determinat. Serveixi com a exemple el que se cita a continuació: gener: Santa

Maria, Mare de Déu; febrer: Mare de Déu de Lourdes; març: l'Anunciació del Senyor a Santa Maria Verge; abril: Mare de Déu de Montserrat; maig: Mare de Déu de Fàtima; juny: Maria, Mare de l'Església; juliol: Mare de Déu del Carme (que acabem de celebrar el dia 16); agost: l'Assumpció de la Mare de Déu; setembre: Mare de Déu de Núria; octubre: Mare de Déu del Pilar; novembre: la Presentació de Santa Maria Verge; desembre: la Immaculada Concepció de la Verge Maria.

El Vaticà II en el capítol VIII de la constitució *Lumen gentium*, dedicat a la Mare de Déu, ens ofereix aquesta reflexió al n. 66: «Maria, exalçada per la gràcia de Déu més amunt de tots els àngels i homes després del Fill, tal com pertoca a la santíssima Mare de Déu, que ha intervingut en els misteris del Crist, rep amb raó un culte especial de part de l'Església. Des dels temps més antics, la Verge Maria és honorada amb el títol de "Mare de Déu" i els fidels en tots els seus perills i necessitats s'acullen, invocant-la, sota la seva protecció.»

XXIX Jornades d'Estudis Franciscans (III)

MARTA PALAU

El caputxí fra Valentí Serra va fer una aportació sobre sant Llorenç de Bríndisi; enguany celebrem el quart centenari de la seva mort. Llorenç va ser general de l'Orde caputxí, un home de govern i de gran exigència que no sempre era aplaudit.

El 1559 neix a Bríndisi, ciutat on havia mort el poeta Virgili l'any 19 aC. Orfe de pare als 8 anys, va demanar ingressar als Caputxins. Va estudiar a Pàdua i Venècia. Va rebre l'ordenació sacerdotal i va destacar per la devoció amb què celebrava la missa. Va ser un gran predicador i bon coneixedor del grec i l'hebreu.

Durant els anys 1592-1594 predica a la comunitat jueva de Roma, en un moment en què els jueus eren obligats a escoltar prèdiques, moltes vegades insultants per a ells. Llorenç evangelitzava en un to fratern, motiu pel qual es va guanyar l'afecte de gran part dels jueus que l'escoltaven.

Va ser guardià, mestre de novícis, conseller, vicari general...

i va contribuir a expandir l'Orde per l'Europa central. Com a vicari general, va visitar la província de Catalunya-Aragó-València a principis del segle XVII, quan feia vint-i-cinc anys que havien arribat els primers caputxins a la ciutat de Barcelona.

Llorenç va impulsar la vida claustral i comunitària, alhora que tancava els vestigis eremítics que es conservaven a l'Orde. Va ser un home enèrgic i de caràcter dur, que tractava amb intransigència alguns temes, com ara el de l'acceptació dels llegats perpetus o el de l'eremitisme a l'Orde. Més tard, va assumir tasques diplomàtiques; va ser l'ambaixador de la Santa Seu a Espanya i va defensar el regne de Nàpols. Unes tasques que va desenvolupar de manera pacífica i dialogada.

Va ser apòstol de la Paraula; va escriure de manera incessant, amb una gran habilitat per expressar la veritat de la fe, amb un primat absolut de Jesucrist. El seu sepulcre es troba al monestir de clarisses de Villafranca del Bierzo. L'any 1959 va ser proclamat doctor de l'Església.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOTES SOBRE DOCTRINA I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

La Tradició

De vegades sento parlar de la «tradició» i m'agradaria saber en què consisteix exactament. Té continguts diferents de la Bíblia? Com podem identificar l'autèntica Tradició?

El Concili Vaticà II, en la constitució *Dei Verbum*, ensenya: «Crist, el Senyor, en qui s'acompleix tota la revelació del Déu suprem, va manar als apòstols que prediquessin l'Evangelí a tothom, com la font de tota veritat salvadora i de tota norma de conducta.» I el Catecisme de l'Església catòlica ens diu: «La transmissió de l'Evangelí, segons el mandat del Senyor, es va fer de dues maneres: *oralment* pel que fa als apòstols, amb la seva predicació, els seus exemples, les seves institucions, van transmetre de paraula el que havien après de les obres i paraules de Crist i el que els va ensenyar l'Esperit Sant» i també «*per escrit* quan els mateixos apòstols i els barons apostòlics van posar per escrit el missatge de la salvació inspirats per l'Esperit Sant». I des d'aquí ens defineix la Tradició: «Perquè aquest Evangelí es conservés sempre viu i sencer a l'Església, els apòstols van nomenar successors els bisbes, i els van deixar el seu càrrec en el magisteri. En efecte, la predicació apostòlica, expressada d'una manera especial als llibres sagrats, s'ha de conservar per transmissió contínua fins a la fi dels temps. Aquesta transmissió viva, portada a terme en l'Esperit Sant, és anomenada la Tradició perquè és diferent de la Sagrada Escripura, tot i que hi està molt unida. Per ella, l'Església amb el seu ensenyament, la seva vida, el seu culte, conserva i transmet a totes les edats el que és i el que creu.» Per tant, la Tradició és aquest moviment vital, la vida mateixa de l'Església que amb tot el seu ésser fa present Jesucrist i en la qual s'insereix com a moment privilegiat la mateixa Bíblia i la seva autèntica interpretació. Com afirma el mateix Concili: «La Paraula de Déu, escrita o transmesa, rep la seva interpretació autèntica només per part del Magisteri viu de l'Església. La Tradició en tota la seva riquesa garanteix la possibilitat de la trobada real amb Crist en cada moment de la història.»

PER ENVIAR CONSULTES

AL DR. MATEO:

elconsultori@hotmail.com

Ap. de correus 121-25620 Tremp (Lleida).

Postals des d'Andalusia

Pilar Redondo, l'eterna aprenent

Andalusia és terra de poetes, paisatges de colors, mars propers amb platges assolellades. Andalusia resplendeix a l'estiu amb més força i encén uns crepuscles llargs, tant a punta de dia com al vespre. Pilar Redondo és una noia que escriu contes, poemes, narracions curtes. Acabo de rebre el seu últim llibre que porta per títol *Mortalmente eterna*. Pilar cultiva el contrast, no n'hi ha dubte. Té perfil i talla d'escriptora, però ella s'autoanomena «l'eterna aprenent». És fundadora de la col·lecció Albolafia, de contes infantils amb el seu personatge principal, la granota Clotilde, i altres personatges. Té publicats dos poemaris: *Quejíos del alma* i *La piel del alma*.

Ara que la vida és descans, època de vacances, ens aniria bé lliurar-nos a lectures més variades. I potser descobrir autors nous, poc coneguts, però molt interessants. Pilar Redondo sempre ens sorprèn. En l'últim llibre juga molt al contrast en paraules i imatges. Ens diu, per exemple que «*la muerte está viva*», pur contrast, i que «*el amor camina entre nuestras lápidas / dibujando su silueta que le empuja / a volver atrás*». Ens diu també, seguint la seva línia de contrastos quan escriu els versos, que «*el desalojo emocional me proporciona un hogar de acogida*» y que «*el deseo no consumado se arrastra / por los pasadizos subterráneos / de la fascinación en toda su desnudez*».

Doncs, això: el descans ens pot endinsar en lectures noves, apassionants, delicioses. I convertir-nos també en «*eternos aprendices*», com Pilar Redondo.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

L'actitud interior

En el número 2076 de *Catalunya Cristiana*, a l'article de Mn. Rafael Serra (p. 33) titulat «Ens hem d'agenollar a la consagració?», comença «la resposta sens dubte és sí». Però no tothom pot agenollar-se. Començant pel papa Francesc, que no fa les genuflexions, i seguint per moltíssimes persones grans com jo mateix. I no pel fet de romandre drets tenim menys devoció.

Recordo que el bisbe Pere Tena, expert mundial en litúrgia, en aquest mateix setmanari, sobre aquest mateix tema, afirmava que no era impropri romandre dret durant la consagració. Certament que els signes són importants, però com ja apunta el mateix mossèn Serra, el que realment importa és l'actitud interior («no és una qüestió de rúbrica sinó de fe i d'amor»).

A un creient mínimament sensible no li pot passar per alt l'involucionisme que estem vivint a la litúrgia (retorn del llatí, recuperació de les capes pluvials, comunió a la boca, agenollar-se...). Alerta! Que darrere de tan formalisme no estiguem emmascarant una gran buidor interior.

DÍDAC MARTÍ
Sabadell

40 anys d'història en clau femenina

Us felicito de tot cor per la nova secció d'aquest estiu: *40 anys d'història en clau femenina*. Coincidint amb el vostre aniversari (una gran notícia per al conjunt de l'Església catalana), recupereu dones que han deixat una empremta profunda tant pel que fa al pensament com a la seva obra: sor Genoveva Masip, sor Emmanuelle Cinquin, Teresa Losada... En un moment en què es posa en valor el geni femení, val molt la

pena reivindicar aquestes dones valentes que són tot un exemple per a les generacions presents i de futur.

MARIA RECASENS
Vilanova i la Geltrú

De la mà de la mare

Santa Teresa de Calcuta, quan era petita, caminava feliç, agafada de la mà de la seva mare. La seva mare es va aturar i li digué: «Filla, tu ara no tens por, perquè camines amb mi. Vindrà un dia que jo no hi seré. Agafa't de la mà de la Mare del Cel.»

Santa Teresa de Calcuta així ho va fer, i visqué la seva llarga vida agafada de la mà de la Mare de Déu.

Em va colpir aquest fet que no coneixia.

Quan les mares se'n van al Cel, les trobem molt a faltar. Tenim, però, la Mare del Cel, la Mare de Déu, sempre a punt per acompanyar-nos.

Agafem-li fort la seva mà i no tinguem por. Poden venir dificultats, moments difícils, tenebres... I en la fosca, estrenyem més fort la mà de la Mare.

N'estem certs. Ella mai no ens deixarà. Sempre serà a prop nostre.

I quan arribem al captard de la vida, al costat de la Mare de Déu, deixem que Ella ens obri la Porta del Cel, la Reina de Cels i Terra, i digui als àngels: «Aquí hi ha la meva filla petita. Sempre ha estat al meu costat. Mai no m'ha deixat anar la mà. Hem d'entrar juntes al paradís, amb el meu Fill, amb el nostre Déu.»

Maria ens obre la Porta del Cel.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Els cristians tenen un paper clau a l'hora de no estigmatitzar el col·lectiu

La crisi dels menors no acompanyats

CARME MUNTÉ
Barcelona

El projecte Hospital de Campanya de la parròquia de Santa Anna fa mesos que rep centenars d'infants i joves migrants que han arribat sols i que malviuen pels carrers de Barcelona. «El perfil de les persones que atenem ha canviat completament», manifesta la religiosa M. Victòria Molins, «avui dia tenim molts menors estrangers no acompanyats o bé majors d'edat extutelats per la Generalitat de Catalunya».

«Els *menes* són el problema més gran que té en aquests moments Barcelona», reconeix Molins, alhora que es refereix a «l'espectacle» impressionant que cada nit es pot contemplar darrere de l'església romànica de Sant Pau del Camp: «Un veritable dormitori a l'aire lliure on les "lliteres" aquí són només flassades o en el millor dels casos sacs de dormir que emboliquen cossos adolescents.»

El projecte Hospital de Campanya, liderat pels capellans Peio Sánchez i Xavier Morlans, i la religiosa Viqui Molins, denuncia a través de les xarxes socials la situació en què es troben aquests infants i joves. Per ajudar-los, han contractat un educador de carrer, Adrià Padrosa, però només durant tres mesos (juny-agost), que és el temps que poden pagar-l'hi mentre esperen ajuda econòmica de les administracions. «Demanem a la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de la Generalitat de Catalunya que ens subvencioni l'educador per poder fer una feina a llarg termini», exposa Viqui Molins. Davant l'alarma generada, el Govern de la Generalitat ha anunciat un pla de xoc per donar-hi resposta i fer un seguiment dels casos més complexos.

M. VICTÒRIA MOLINS
«Els *menes* són el problema més gran que té en aquests moments Barcelona»

ADRIÀ PADROSA
«Hem d'unir esforços perquè els joves puguin aconseguir permisos de treball»

Malgrat que a Santa Anna arriben tant menors com joves extutelats, Padrosa reconeix que «oficialment» només poden atendre els segons, ja que amb els primers incorrerien en un problema legal. Quan són menors l'únic que poden fer és posar el cas en coneixement dels educadors de la Generalitat de Catalunya. Amb la resta, és a dir els joves extutelats, s'intenta fer un seguit d'activitats encaminades a fer-los protagonistes del seu futur i allunyar-los, tant com sigui possible, dels múltiples perills que els assetgen pels carrers com són el consum de drogues o les màfies que es dediquen als furtus: «Intentem que les places se les facin seves, però no com ara, sinó d'una manera constructiva: netejant els espais, tenint cura del jardí... Es tracta que distreguin el temps amb accions productives.»

Adrià Padrosa, educador social

Menors dormint al carrer de Rivadeneyra, a tocar de plaça Catalunya.

MERCÈ PAGONABARRAGA
«Hem de fer nostres els patiments personals i atendre'ls de la millor manera possible»

des del 2015, i amb àmplia experiència en el treball amb *menes*, és del parer que l'administració fa molt bona feina amb els menors i, això no obstant, moltes vegades amb pocs fruits. «Hem d'unir tots els esforços perquè els joves puguin aconseguir permisos de treball. Si no, tota la feina feta des dels centres d'acollida, els centres residencials d'acció educativa i els pisos assistits queda en no-res.»

Sensibilització social

L'any 2016 la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de la Generalitat de Catalunya (DGAIA) va atendre un total de 684 *menes*. El 2017 van ser 1.489. El 2018 el nombre es va disparar fins als 3.450. La previsió per al 2019 és de 5.500. Tal com destaquen tots els sectors implicats, es tracta d'una situació d'emergència, però que ha

vingut per quedar-se i que, per tant, demana recursos estructurals i solucions a llarg termini.

«L'atenció als *menes* és una prioritat», reconeix Mercè Pagonabarraga, membre de l'Àrea Social de Cristianisme i Justícia i advocada de la DGAIA. Per això la Generalitat de Catalunya incrementa els recursos d'acollida i d'acompanyament, alhora que treballa en l'àmbit de la inserció sociocultural i laboral. «S'incrementen els recursos en l'Àrea de Suport als Joves Tutelats i Extutelats. D'aquesta manera, es dona continuïtat als joves tutelats que a partir dels 16 anys ja poden treballar gràcies al tràmit d'excepció d'autorització del treball», remarca Pagonabarraga.

D'altra banda, s'intenta pal·liar una qüestió fonamental com és la manca de referents familiars en un moment evolutiu, l'adolescència, en què els nois encara estan en procés de construir la seva personalitat. En aquest sentit, la DGAIA vol potenciar diferents figures com són la família extensa (familiars que ja es troben a Catalunya) o el programa de Mentoria, que ja s'està portant a terme amb els refugiats. «Cal potenciar itineraris més personalitzats», remarca Mercè Pagonabarraga, que encara va més enllà a l'hora d'assenyalar un factor clau que evitaria que haguessin de marxar de casa: «Els governs han d'invertir en cooperació internacional per tal que puguin tenir una vida digna als seus països.»

En aquest sentit, l'advocada posa en valor la denúncia profètica dels cristians en la demanda d'aquesta cooperació, i molt especialment a l'hora de no estigmatitzar el col·lectiu. «Cada vegada hi ha més estigma i xenofòbia arran de determinats casos de violència», alerta Pagonabarraga. Les dades, però, ho desmenteixen, ja que només un 18% ha comès algun delictes des de la seva arribada a Catalunya. «Són nois que venen de situacions difícils i complicades. No podem acceptar com a digne que una persona visqui en una situació de gran precarietat econòmica. Aquests patiments personals els hem de fer nostres i atendre'ls de la millor manera possible.»

L'empresa d'economia social Cuina Justa insereix laboralment persones amb fragilitats

La Fundació Cassià Just celebra 25 anys

CARME MUNTÉ
Barcelona

«Hem anat forjant un concepte renovat de fer feina amb col·lectius fràgils i hem obtingut resultats excel·lents: ser competitiu de portes enfora i, de portes endins, promou-

re l'enteniment d'humanitat i tolerància cap a les persones que tenim confiades.» Així definia el qui fou abat de Montserrat, Cassià Maria Just, la Fundació que porta el seu nom i que va néixer fa 25 anys fruit de la inquietud d'un grup de professionals de la

salut mental, l'acció social i l'educació. Tenint en compte la dificultat d'inserir sociolaboralment les persones amb dificultats en el camp de la malaltia mental i l'exclusió social, va néixer el 2005 l'empresa d'economia social Cuina Justa. D'aquesta manera, gràcies a la complicitat de molts col·lectius relacionats amb el sector gastronòmic, Cuina Justa ha pogut assolir les dades actuals: 350 treballadors, el 70% dels quals amb fragilitat, i un volum econòmic de 6,5 milions d'euros el 2018.

«La nostra raó de ser no és la gastronomia, sinó les persones amb fragilitat», ha remarcat Josep Lluís Cleries, president de la Fundació Cassià Just, però certament que «els hem pogut donar una oportunitat laboral a través de la gastronomia, i d'una gastronomia feta amb qualitat».

Josep Lluís Cleries va fer aquestes declaracions, el 4 de juliol, en un acte organitzat amb motiu del 25è aniversari de la Fundació Cassià Just al restaurant Impur de Nandu Jubany. Tal com va exposar Àlex Pujol, director general de Cuina Justa, un 87% dels ingressos prové de la comercialització dels productes i serveis; un 11%, de l'administració pública, i un 2% d'empreses i particulars.

Així, Cuina Justa posa a disposició de particulars i empreses una àmplia cartera de serveis gastronòmics: des de la gestió de cuines, passant per l'elaboració de sandvitxos, entrepans, amanides o plats preparats, fins a l'opció de càtering per a empreses i institucions. També disposen d'un hort propi on cultiven productes locals i de temporada: Cal Tudela, un camp de 4,5 hectàrees dins del Parc Agrari del Baix Llobregat, cedit per l'Ajuntament del Prat. Les aliances amb xefs de renom com el mateix Nandu Jubany o amb firmes hoteleres com Mandarin Continental també són una ajuda tant per a la formació com la inserció dels mateixos treballadors de la Fundació.

La tasca de la Fundació Cassià Just també té un altre benefici, en aquest cas intangible, com és el de la sensibilització social. Tal com va destacar Àngela Jover, subdirectora general de Cuina Justa, «volem posar en valor que no es pot parlar de persones discapacitades, sinó de persones amb capacitats diverses».

Actualment, la seva escola necessita alguna cosa més que el millor especialista en neteja

Lunet consulting
LA CONSULTORIA ESPECIALISTA EN FACILITY SERVICES

LUNET som especialistes en neteja i facility services per a escoles. I, a partir d'ara, també consultors. Amb LUNET CONSULTING neix la 1a Consultoria Especialista, un nou model millor adaptat a les noves necessitats de la seva escola. Parlem? Truqui'ns al 902 010 977 o entri a www.lunetconsulting.es i un dels nostres consultors li farà una proposta sense compromís.

Foto:
Àlex Pujol,
Àngela Jover,
Nandu Jubany
i Josep Lluís Cleries.

BÀRBARA VIRGIL
Rutes Bíbliques i Expedicions
Culturals Ruth Travel

El niu del tigre a Bhutan

En aquest camí cap al monestir, les banderes d'oració ajuden a sentir la companyia del vent al voltant nostre

Hi ha un país als peus de l'Himàlaia, al qual s'arriba volant per sobre dels cims més alts del món. És Bhutan. Quan l'avió passa per sobre dels núvols, tal com fan els avions quan es desplacen, normalment es veu el cotó inflat blanc, i després la immensitat blava. En aquesta ocasió, per sobre dels núvols encara es podien veure les puntes de les muntanyes. Pics de muntanyes nevades desafiant allò previst, els núvols a sota fent de collaret i l'avió passejant-s'hi oferint l'espectacle del sostre de la terra.

En aquest país misteriós, al qual s'atribueix l'índex de felicitat més alt del món, hi ha molts racons naturals preciosos que contribueixen a pro-

curar la felicitat dels seus habitants i també la dels visitants que venim a descobrir-lo.

Les banderes de colors envolten les muntanyes, les valls, els cims, els camins, els ponts, els monestirs... Aquí el budisme és la religió que es practica als monestirs. Arribar al vespre en un d'aquests monestirs, mentre desenes de monjos van repetint les seves pregàries envoltats de sons, drings i olors especials, les seves túniques taronges i vermelles, els seus caps afaitats... tot és diferent. Els colors et transmeten una calidesa que convida a la contemplació d'aquells homes pregant.

El monestir Taktsang, o Niu del Tigre, és un dels objectius del nostre

viatge a Bhutan. La pujada la fem amb els cavalls que ens ajuden a arribar fins a un punt determinat i després els més intrèpids i també els més devots continuen a peu entre les roques fins a arribar als 3.200 m d'altitud. En aquest camí cap al monestir, les banderes d'oració ajuden a sentir la companyia del vent al voltant nostre. El monestir és ple també d'aquestes banderes, com un arc de Sant Martí de diferents retalls de roba amb inscripcions de benediccions. El lloc místic un cop més acollia molts pelegrins que arribaven de totes les parts del món, per ser allà, on un home sant, el guru Rinpoche, diu la tradició que va volar des del Tibet muntat en un tigre.

Club⁺amics

ROMIATGE A MONTSERRAT I RECÉS

28 de setembre del 2019

Amics i seguidors de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel

Acompanyats pel bisbe
TONI VADELL I MN. JAUME AYMAR

Volem compartir amb vosaltres, un any més, el romiatge a Montserrat. Aquest any farem el recés al monestir de Sant Benet i després ens desplaçarem a dinar a Montserrat, on disposarem lliurement de temps per passejar, visitar la basilica i el museu fins a l'hora de marxar.

Contacte M. Papiol / Tel. 934 092 700 / info@clubmes.cat / www.clubmes.cat

POSTALS DE L'ALGUER

**JOAN PALLARÈS-
PERSONAT**

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

La capella del Roser, museu diocesà

L'església del Rosari, o de la Mare de Déu del Roser, a l'Alguer, avui convertida en Museu Diocesà i d'Art Sacre de l'Alguer, és exteriorment poc perceptible com a antic edifici religiós. Entre els palaus i sumptuosos edificis, com ho era ell mateix al principi, fa cantonada amb el carrer de Mallorca, estret i característic per les voltes i contraforts, i la plaça de Santa Maria o del Duomo, on hi ha la catedral de Santa Maria Im-

maculada, al rovell de l'ou alguerès.

La sala gran del museu és la nau principal de l'Església, i si el museu té obres importants, cal destacar que l'edifici també ho és, perquè en origen és una construcció del segle XII, del moment en què els Dòria genovesos fundaren la ciutat, amb modificacions fins al segle XIV quan era una casa senyorial, segurament de les més importants de la població.

A la façana del carrer Mallorca s'observen dos portals amb arc de mig punt de dos colors, de roca calcària i volcànica. Però tot l'ambient senyorial de palau va canviar al segle XVII, quan la Confraria del Rosari, que havia adquirit gran predicament i devoció a la ciutat, va adquirir l'edifici i hi emprengué un seguit de reformes.

Va ser la confraria qui establí el gran oratori, de nau amb volta de canó, il·luminat per un ull al frontó i dues finestres obertes als laterals. La sala encara conserva les columnes barroques i el que fou l'antic altar; les obres d'aquella confraria van acabar al segle XVIII.

Més complexa és la descripció de les obres que conté: una creu saragossana de plata daurada, amb pedreria preciosa i cristall de roca de cap al 1550; un Crist sard, policromat de la mateixa època; una talla napolitana amb reliquiari de sant Sènon del 1600 o una talla catalana de la Mare de Déu dels Navegants, de cap al 1400, entre ornaments litúrgics i pintures.

A l'Alguer, avui, existeix encara la parròquia de la Mare de Déu del Roser, i no és gaire lluny, a cosa de mig quilòmetre del nucli antic, sortint per l'emblemàtica Torre de Sant Joan, a l'eixample. És la *Parrochia Madonna del Santo Rosario* a *Via XX Settembre*, un edifici modern, funcional i de curiosa arquitectura.

Església del Roser, en primer terme a l'esquerra, i al fons la catedral.

Xoc de les dues estrelles
neutròniques
(recreació artística).

Robin Dienel. The Carnegie Institution for Science

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Els astrofísics van aprofundint en el coneixement de les estrelles neutròniques

FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Els lectors habituals d'aquesta pàgina d'«Actualitats científiques» saben prou bé què és una estrella neutrònica: el romanent de l'explosió d'una supernova. L'esclat que s'esdevé en una estrella de massa compresa entre 1 i 2,5 masses solars quan se li acaba el «combustible» (és a dir, l'hidrogen per sintetitzar heli) és degut a la força de la gravetat que fa que col·lapsi sobre ella mateixa comprimint el nucli (que era fonamentalment de ferro) amb gran despreniment d'energia lluminosa. I és l'indicador del naixement d'una de les tals estrelles. La gravetat fa que s'aixafin literalment els àtoms, és a dir, fa que els electrons, que orbitaven el nucli atòmic compost de protons i neutrons, s'hi precipitin combinant-se amb els protons, amb el resultat d'una gran massa comprimida i compacta d'una densitat enorme: milions de tones per centímetre cúbic. Una comparació: si la Terra es comprimís com ho fan aquestes estrelles quedaria de la mida d'una esfera de poc més d'uns 100 metres de diàmetre. Una estrella neutrònica és, doncs, com un nucli atòmic gegantí, però amb les partícules unides per la gravetat i no per forces nuclears com en els àtoms ordinaris.

Normalment una estrella neutrònica és també un astre que giravolta sobre si mateix a gran velocitat, a causa de la llei física de la conservació del moment angular d'un cos que gira: si s'encongeix ha de vol-

tar més de pressa, i pràcticament tots els astres tenen moviment de rotació i, és clar, en el cas present, com que l'encongiment de l'estrella ha estat enormíssim, gira també molt de pressa. A més, la rotació li fa emetre una radiació que si es dirigeix cap al nostre habitatge la podem rebre i l'estrella neutrònica s'ha convertit en un púlsar. Va ser el 1967 que es va observar per primera vegada un astre d'aquests, però ara ja se'n coneixen centenars. I s'ha vist que el gir de l'estrella és, de vegades, de centenars de voltes per segon.

Ara bé, actualment els astrofísics s'han proposat escatir com és la constitució interior de les estrelles neutròniques. Una informació que els ha vingut molt bé ha estat el que s'observà el 17 d'agost del 2017: dos púlsars van xocar i van produir ones gravitacionals detectades per dos observatoris, l'americà LIGO i l'italià Virgo. Els càlculs que se'n derivaren van mostrar que eren astres d'1,4 masses solars, amb uns radis d'entre 11 i 12 quilòmetres, situats a 130 milions d'anys llum, a més d'altres detalls.

Tot això, i més coses, se'ns explica en un article aparegut al número del maig passat d'*Investigación y Ciencia*. I s'hi diu: «Desxifrar el misteri de les estrelles de neutrons revelaria com es comporta la matèria sota condicions a penes comprensibles.» Que segueixin, doncs, investigant.

FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA
Arxiver dels Caputxins

A més de l'influx de la cultura de les abelles i de la mel en la toponímia i onomàstica, també cal fer referència a la incidència en el nomenclàtor dels carrers d'algunes poblacions que, encara avui, compten amb el carrer de la Mel, el carrer de la Cera i, àdhuc, aquell indret típicament barceloní anomenat el Cros o Clot de la Mel, ubicat als *Agri Provinciali* —els Camps Provençals— que alguns cronistes confongueren aquesta nostra Provençana de Barcelona amb la Provença de les Gàl·lies, tot atribuint, erradament, a sant Pere Nolasc, de sang occitana, una pàtria també provençal. A propòsit d'aquesta confusió, el religiós caputxí Andreu de Palma de Mallorca († 1963) indicà el lloc de naixença de Pere Nolasc en una vil·la o masia del Cros de la Mel —a la barriada barcelonina del Clot!— un indret amb una gran concentració de ruscos d'abelles.

Al Clot de la Mel hi havia les arnes o ruscos tradicionals, els del país, fets amb troncs cilíndrics buidats, els uns, i els altres amb canyes teixides i arrebossades amb fang i carbó i una barreja de cendra, per tal d'evitar l'acció de la papallona de la tinya o falsa arna de les abelles (llat., *Galleria melonella* i *Achraea alvearia*); un paràsit que diposita els ous a les flors, i les abelles els introdueixen al rusc a través del pol·len. A voltes la papallona de la falsa tinya aconsegueix penetrar a l'interior

del rusc on hi diposita els ous i en néixer les erugues malmeten la cera de la bresca. Les abelles netejadores s'ocupen d'eliminar constantment les larves de la tinya o falsa arna del brescam.

El vell mètode d'apicultura fixista —o de fixació— implicava que les arnes s'havien de col·locar de manera fixa en unes cavitats a les parets de marge, o també posar-les a guisa d'armaris de paret als graners o a les golfes dels masos, anomenats *seguers*. A voltes les arnes eren agrupades en uns espais anomenats *arner*; una cavitat en forma de fornícula feta a la paret del marge dels camps destinada a acollir les arnes per tal de protegir-les de les inclemències del temps i, sobretot, de l'acció dels depredadors.

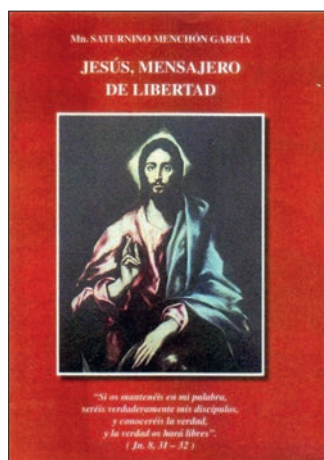
Aquestes arnes, normalment, eren posades en posició vertical i els arners sempre estaven situats a les parets de marge arrecerades del vent i orientades a sol ixent. L'apicultura tradicional, especialment a propòsit de l'estudi dels vestigis de les construccions apícoles fixistes i sobre la varietat i tipologia de les arnes, compta amb una associació d'estudiosos anomenada *Apistoria*, que investiga aquest patrimoni etnològic arreu d'Europa. Si Déu vol, a l'article vinent us vull parlar de les abelles com a garant de vida.

TRADICIONS APÍCOLES

Mel i abelles en el nomenclàtor dels carrers

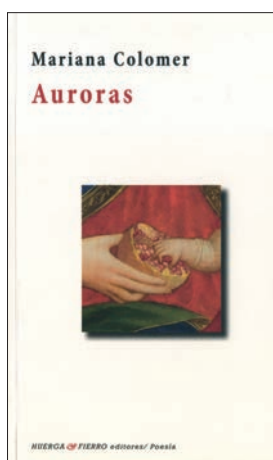
Jardins del Clot de la Mel a Barcelona.

SATURNINO MENCHÓN

Jesús, mensajero de libertad
Saturnino Menchón, 2019, 378 pàg.

Una nova aproximació a la persona de Jesucrist. Es tracta d'arribar, tal com suggereix el títol i contingut de l'obra, al misteri de la persona de Jesús com a herald de llibertat que emergeix de l'actuació durant el seu ministeri públic. L'autor parteix del Baptisme de Jesús fins als seus darrers dies a Jerusalem completant el llibre amb les paràboles escatològiques de Jesús.

MARIANA COLOMER

Auroras
Huerga&Fierro editores, 2019, 66 pàg.

Auroras és el sisè lliurament poètic d'aquesta autora llicenciada en Filologia Hispànica, en l'especialitat de Literatura. Ens convida a veure-hi amb els ulls de l'esperit. La naturalesa contemplada és també la porta que ens condueix a les realitats invisibles, que són eternes.

TRENT HORN

Por qué somos católicos
Ediciones Palabra, 2019, 304 pàg.

Un llibre que explica la fe catòlica i que pot llegir qualsevol persona, sigui atea, catòlica practicant o no. Utilitza un llenguatge senzill, analogies suggeridores i històries reals que ajuden el lector a entendre veritats sobre Crist, la doctrina catòlica i els seus ensenyaments morals.

RUPERTO LONG

La niña que miraba los trenes partir
Suma, 2019, 446 pàg..

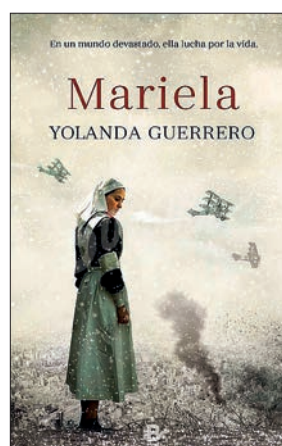
Anys quaranta del segle XX. En un món assotat pels conflictes bèl·lics Charlotte, una nena belga de vuit anys, fugí de la Lieja ocupada pels nazis juntament amb la seva família, i deixa enrere casa seva i la infància feliç per viure unes peripecies increïbles. Inspirada en fets reals.

J.-F. MALLET

Simplísimo
El libro de postres + fácil del mundo
Larousse, 2017, 288 pàg.

Aquest no és un llibre de pastisseria, sinó un recopilatori de receptes de postres superfàcils, saboroses i variades. 130 receptes dignes d'un xef, però lluny dels clixés de la gran pastisseria tradicional. A cada doble pàgina només hi apareix el que és estrictament necessari: les fotografies dels ingredients, el temps d'elaboració, els passos a seguir, etc.

YOLANDA GUERRERO

Mariela
Ediciones B, 2019, 671 pàg.

Una dona valenta en un món que no tornarà a ser el mateix. És la història de Mariela, una infermera espanyola que arriba a París el 1918, durant els mesos finals de la Primera Guerra Mundial. La incomprensió dels que no conceben que una dona sigui capaç de salvar vides no li deixa cap altra sortida que fugir.

CRÍTICA TEATRAL

ANDREU SOTORRA

andreu.sotorra@gmail.com

La foscor del sistema educatiu

L'actriu Marta Angelat es posa en la pell d'una mestra de la vella i bona escola, lluitadora, activa, pedagògicament avançada. Però una ceguesa a l'hora de la jubilació la converteix en una dona de caràcter indignat, solitària, potser covant una amargor que no vol arribar a ser frustració.

L'obra, malgrat que s'empara en una reflexió estreta de l'escriptora i politòloga alemanya d'origen jueu Hannah Arendt, és de la dramaturga establerta a Catalunya, Victoria Szpunberg (Buenos Aires, Argentina, 1973) que ha estat resident de la Sala Beckett aquesta temporada.

Al costat de la professora protagonista, l'autora ha inclòs dos personatges més: una monitora i una ne-

boda. Però l'una i l'altra més aviat fan un fals favor a la trama principal, tot i que volen tenir el paper de contrast, en certa manera aconseguit per les rèpliques de la monitora, però força accessori pel que fa a la història dins de la història del conflicte familiar que arrossega la neboda.

La reflexió sobre l'escola, posada en veu de la professora jubilada i forçada a abandonar la feina per la seva ceguesa és, o hauria de ser, prou potent per no haver de reforçar-se amb altres implicacions. A més, la descoberta d'un episodi violent encara apuntala més la suggeridora història del personatge: amb la intenció de protegir una alumna acabada d'arribar a l'escola, víctima d'un procés d'assetjament per part d'altres companys, la mestra —model de bondat i saviesa— va pegar a l'alumna que tots tenien per líder.

Fa la sensació que el text d'*Amor Mundi* neix probablement com un monòleg i finalment acaba volent-se escapar d'aquest registre, tant en ús últimament, afegint-hi els altres dos personatges i convertint-lo en una obra convencional, cosa que fa que el debat sobre el paper de l'escola, la pèrdua d'autoritat del professorat, la feblesa dels professionals de l'ensenyament davant les pressions mediàtiques i familiars i fins i tot les esclertes del sistema educatiu quedin en un segon pla. La metàfora de la conclusió és evident: la ceguesa serveix per veure la llum que amaga la foscor del sistema.

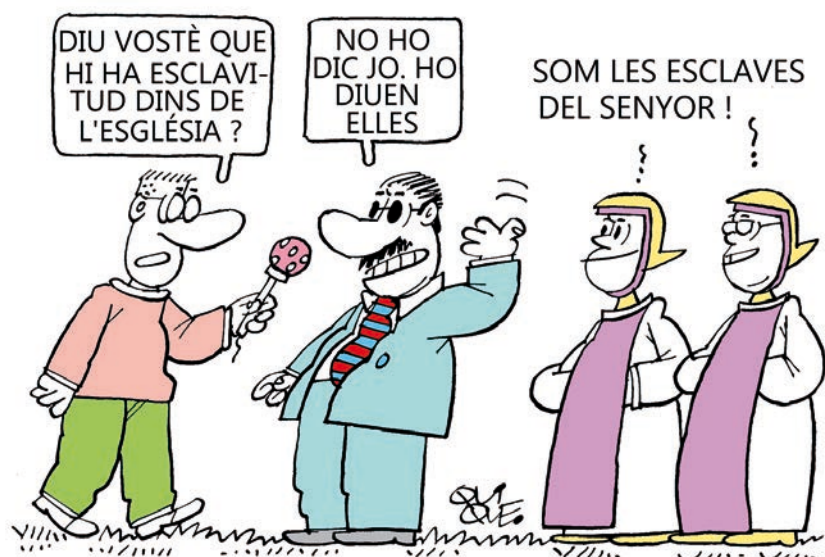
© Kiku Pitòl

L'actriu Aina Calpe en una escena de l'obra «Amor Mundi» de Victoria Szpunberg. Al fons, l'actriu Marta Angelat.

«AMOR MUNDI»,

de Victoria Szpunberg
 INTÈRPRETS: Marta Angelat,
 Aina Calpe i Blanca Garcia-Lladó
 DIRECCIÓ: Victoria Szpunberg
 Grec 2019. Sala Beckett.
 Fins al 28 de juliol

AMB BON HUMOR

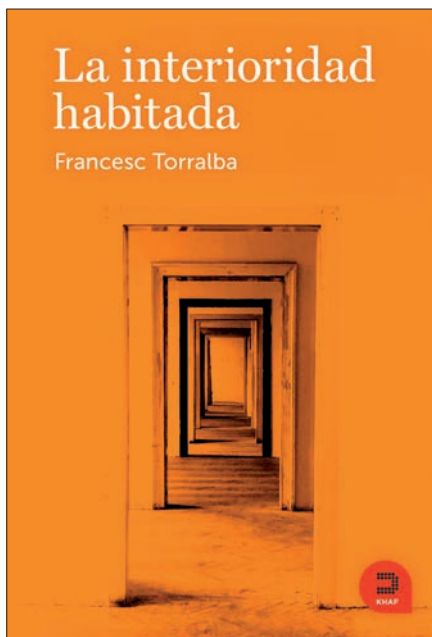

CRÍTICA LITERÀRIA

CONCEPCIÓN AGUILAR DE GRANDES, *odn*
Mestra i Filòloga jubilada

Pedagogia de la interioritat

FRANCESC TORRALBA

La interioridad habitada

Ediciones KHAF, 2019, 240 pàg.

L'assaig filosòfic de Francesc Torralba està totalment impregnat pel seu tarannà educatiu.

Des de l'inici deixa clar que l'educació de la interioritat posa en joc la identitat de l'educand, la seva pacificació emocional i la vertebració intel·lectual, la qual cosa no pot ser una moda dels mestres d'avui, sinó la resposta educativa enfront de les agressions constants que experimenten la persona i la societat del segle XXI.

Educar la interioritat suposa, de la mateixa forma, educar l'exterioritat, perquè totes dues realitats integren l'ésser humà i hi interactuen constantment. Aconseguir, doncs, l'harmonia entre aquestes dues dimensions de l'ésser humà, serà aconseguir la veritable maduresa.

Torralba distingeix entre dos tipus d'interioritat: la *interioritat habitada*, segons la qual al meu interior hi trobo algú que no soc jo mateix i al qual en les grans tradicions religioses anomenem Déu, i la *interioritat buida* en la qual al meu interior no hi trobo ningú,estic jo amb els meus pensaments.

L'educador cristià ha de facilitar la trobada amb el mestre interior, ha d'afavorir els espais, els diàlegs i les reflexions, que portin cada educand a experimentar dins seu la trobada amb l'Alteritat, amb el Transcendent, que el convidi a sortir d'ell mateix, a donar-se als altres i a viure d'acord amb el projecte de vida al qual ha estat cridat.

Torralba ens ajuda a interrogar-nos constantment sobre la situació en la societat actual on els riscos de dispersió i manca de comunicació ens porten, sovint, a perdre'ns en un intricat bosc d'experiències, connexions digitals, bombardejos publicitaris, que ens allunyen per igual de la paraula (la Paraula) i del silenci.

Ens arriba a dir que «si l'educand no ha estat educat en la paraula, [...] el que pateix en el seu interior, esclatarà».

D'aquesta manera, conclou, la Paraula és el centre de gravetat de la pedagogia de la interioritat. Aquesta Paraula que, per a sant Joan, «existeix des del principi i estava al costat de Déu i era Déu».

RAUXA

Escriptors admirables (I)

La impressió deixada pels llibres llegits a l'escola difícilment s'esborra amb el pas dels anys. L'adolescent té el do precios de captar amb una intensitat ben viva l'esperit profund de tot allò que llegeix. Sense sobredosis contraproductives, és aquest el moment d'introduir els clàssics, els universals i els de la pròpia llengua. Calen bons models literaris que convidin l'estudiant a admirar meravellat el món i la vida, i a demanar-se ple de desig pel sentit de tot plegat.

A la nostra generació ens va tocar llegir *Josafat*, de Prudenci Bertrana, i tinc entès que al curs posterior es van haver d'encarar amb *Els sots feréstecs*, de Raimon Casellas. Malgrat la innegable qualitat literària d'aquests dos llibres, la impressió que deixen a l'ànima no pot ser més decadent: el món és un lloc de fosca i desesperació, l'amor és impossible i per tant absurd, i tot té per destí la mort eterna i el no-res. En lloc d'engrescar-lo a apassionar-se per la vida, duen el jove al fastig vital. Contra aquesta visió autodestructiva, un bon antídot dins mateix del modernisme és la literatura il·luminosa, esperançada i vital de Joan Maragall. I encara que no figurin mai a la llista de lectures obligatòries, també hi ha autors més contemporanis que conviden a l'admiració. Penso concretament en dos escriptors tan diferents l'un de l'altre com són Mn. Josep Maria Ballarín i Maria Àngels Anglada. El seu antídot contra el fastig vital no és pas la ingènua ocultació del mal, sinó l'admiració per la bellesa del món, i la confiança en l'home malgrat el caràcter tràgic de l'existència.

EDUARD BRUFÀU

Agenda

Internet

BISBAT DE VIC

La diòcesi de Vic estrena web: www.bisbatvic.org/ca, més moderna i de fàcil navegació amb novetats en el format i continguts.

Altres bisbats

CURS

Del **diumenge 25 d'agost al dijous 29**, a Àvila, curs *Oración y escritura de iconos* con Valeria Corvalán. Centre Internacional Teresià Santjoanista, tel. 920 352 240.

Barcelona

CATEDRAL

El **dijous 25 de juliol**, a les 18.30, Mons. Sergi Gordo celebra les vespres i la missa conventual en la solemnitat de Sant Jaume a la catedral de Barcelona.

CARILLÓ

El **dissabte 27 de juliol**, a les 21.00, i el **diumenge 28**, a les 21.00, XXVI Festival Internacional de Carilló de Barcelona (inscripcions: presidencia.gencat.cat/carillo).

PARES TEATINS

El **diumenge 28 de juliol**, a les 17.00, *Voyage de l'Angleterre à l'Espagne, et du XVIème au XVIIIème siècles* amb obres de Victoria i Händel, entre altres, a favor de la Fundació Manos Providentes (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

Girona

VOCACIONS

El **dimarts 23 de juliol**, a les 16.30, pregària per les vocacions sacerdotals a la basílica de Sant Feliu de Girona.

Lleida

SANT JAUME

El **dimecres 24 de juliol**, a les 21.00, romeria dels Fanalets de Sant Jaume a la rambla de Ferran de Lleida (església del Carme); el **dijous 25**, a les 8.00, missa de la solemnitat a la parròquia del Carme.

Solsona

MUSEU DIOCESÀ I COMARCAL DE SOLSONA

El **dijous 1 d'agost i el divendres 2**, a les 19.00, *Custom leather*, taller d'introducció al treball del cuir amb Fernando Mostacero (reserves: museu@museusolsona.cat).

Tarragona

ORGUE

El **diumenge 28 de juliol**, a les 21.00, concert de l'organista Josep M. Mas Bonet a l'església de Santa Maria la Major de Montblanc.

Terrassa

SANT JAUME

El **diumenge 21 de juliol**, a les 13.00, Mons. Josep Àngel Saiz presideix la missa a l'església de Sant Jaume del Pla de Bonaire de Terrassa i beneeix el nou *cruceiro* que s'hi ha instal·lat.

Tortosa

MONESTIR DE SANTA CLARA

El **cap de setmana del 26 al 28 de juliol**, convivència per a noies al monestir de les Clarisses de Tortosa (tel. 977 441 622).

Urgell

FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA DELS PIRINEUS

El **divendres 26 de juliol**, a les 20.00, Juan de la Rubia interpreta obres d'Arcadelt i H. de Cabezón, entre altres, al Museu d'Areny-Plan-dolit d'Ordino (Andorra).

TROBADA ACORDIONISTES DEL PIRINEU

El **divendres 26 de juliol**, a les 22.00, concert als jardins del Seminari de la Seu d'Urgell.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **dijous 1 d'agost al dissabte 10**, exercicis amb David Guindulain, s.j. (tel. 938 720 422).

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

www.catalunyacristiana.cat

 /catalunyacristiana

 @catcrist

 catalunya_cristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: *Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire*

Lingüista: *Montserrat Pibernat*

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Concepción Aguilar, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Jaume Castro, Agustí Codinach, Antonio Gil, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Sergio Salinas, Peio Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Bàrbara Virgil, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: *Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura*

Administració: *Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)*

Autoedició i compaginació: *Carlos Aguado*

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*

Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

MAC

Marc Segura participa en un camp de voluntariat de SED

«M'agrada entendre i conèixer el món divers on visc»

L'any 1992 es constitueix SED (Solidaritat, Educació, Desenvolupament). Aquesta associació dels germans maristes organitza camps de treball de voluntariat internacional que ofereixen «l'oportunitat de compartir la vida amb altres persones i comunitats del món des d'una perspectiva respectuosa i establint vincles d'igual a igual». Marc Segura, professor en una escola marista i monitor en un agrupament escolta des de fa anys, és un d'aquests voluntaris.

Aquest estiu marxés com a voluntari a Ruanda.

Tindrem l'oportunitat d'estar en una escola de formació de mestres a Mururu, a la frontera amb la República Democràtica del Congo. La principal motivació que tinc és poder compartir un temps amb persones que han escollit la mateixa vocació que jo, aprendre de les seves inquietuds, del seu procés formatiu i poder compartir i intercanviar experiències. Normalment estem acostumats a arribar a un lloc i que se'ns digui en què consistirà el voluntariat que farem, quin tipus d'activitats haurem de dur a terme i quin serà el nostre horari. Ens acullen durant un mes per compartir en comunitat i per deixar-nos interpel·lar amb l'entorn i les persones que ens acompanyaran. Anem a conviure amb elles, i fruit d'aquesta

convivència, a col·laborar en allò que puguem ser útils.

Anys enrere vas estar també a camps de treball de SED Catalunya al Paraguai i a Tanzània.

Al Paraguai vam anar a Fischat, a la zona del desert de El Chaco, on vam poder conviure amb l'ètnia nivaclé. Fèiem classes i dinàmiques amb alumnes de l'escola primària i secundària del poblat. El següent camp de treball va ser a la població de Masonga (Tanzània), al costat del llac Victòria. M'acabava de graduar com a mestre d'atenció a la diversitat i vam anar a parar en una comunitat de germans maristes que tenen una escola per a alumnes amb deficiència auditiva. Es diu Maalum, i és un lloc especial. Allí vaig aprendre moltes coses i em vaig adonar que, tot i que no conegués el suahili ni la llengua de signes, els alumnes m'entien perfectament.

Què t'aporta aquesta experiència?

Em fa qüestionar el meu dia a dia i la meva coherència com a persona i en els entorns en què estic. Veure altres creences, altres maneres de viure, de relacionar-se, de ser feliç... M'agrada aprendre, entendre i conèixer el món divers on visc. Aquesta inquietud, a mesura que la vaig treballant, m'ajuda a plantejar-me quin tipus de persona i quin tipus de mestre vull ser. És en aquests espais que es troben fora de la nostra zona de confort on es dona aquest aprenentatge. No serveix de res marxar a fer un voluntariat fora si quan torno no soc capaç d'assumir compromisos a nivell personal per ser més solidari amb la gent que m'envolta. No cal que siguin grans coses, només petits gestos, petits canvis. Establir vincles des d'una mirada horitzontal, sense prejudicis, acceptant-nos els uns als altres, acollint i sentint-se acollit és essencial quan marxés fora, però també quan ets a casa teva.

Club més Amics

Associació Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

Contacte
Tel. 934 092 700
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

DEL 26 AL 31 D'AGOST

LONDRES

i els Highlands d' Anglaterra

DEL 4 AL 12 DE SETEMBRE

ESLOVENIA i TRIESTE

DEL 18 AL 25 DE SETEMBRE

Pelegrinatge A ARMÈNIA

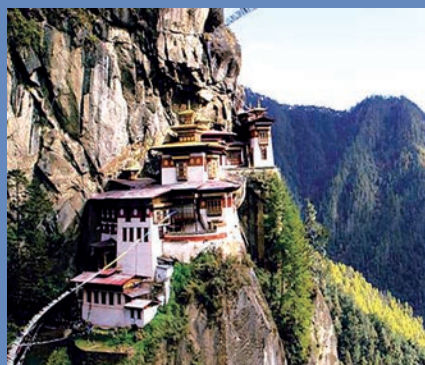
DEL 13 AL 24 D'OCTUBRE

JAPÓ

Un viatge de la tradició
a la modernitat

DEL 16 AL 25 D'OCTUBRE

NEPAL I BUTAN

Regnes de l'Himàlaia

DEL 29 DE NOVEMBRE
AL 4 DE DESEMBRE

NOVA YORK

Llums de Nadal

DESEMBRE

PESSEBRES DELS ABRUÇOS

DESEMBRE

CAP D'ANY A EGIPT